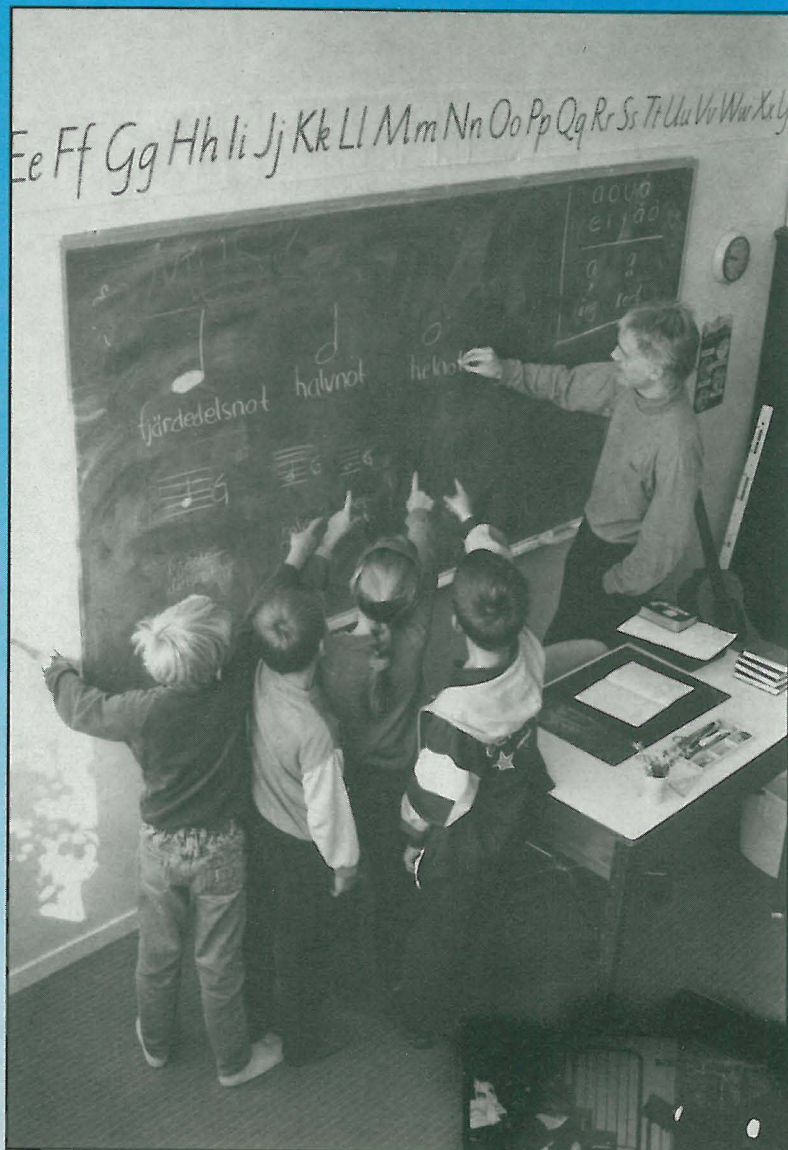

MIDNATTSROPET

FÖR ATT KUNNA MÖTA FRAMTIDEN:

*Vi behöver
Guds Ord!*

● Pilgrimsskolan

Det nya skolåret
har börjat

Sid 23

● Bibelskolan

Den 10 oktober
börjar årets
bibel – och
lärjungaskola på
Bällsta
MissionsCenter

**Tidlöst
budskap till
världspingst-
konferensen:
DRAGEN UT!**

Sidan 12

Hon gör skäl för

Astrid Wallin, åttio år, med mera krut och kraft än många andra i hennes ålder!

TEXT OCH FOTO: STINA FRIDOLFFSSON

Hon kommer med bussen i god tid till mötet. Och hon deltar intensivt, koncentrerat och vaket. Efter mötet, då de flesta stannar för att dela måltidsgemenskap eller dricka en kopp kaffe tillsammans med trossyskonen för att samtala om vardagliga ting, tar Astrid första buss hem, för det mesta.

– Jag vill inte prata bort vad jag lyssnat till! förklarade Astrid en gång, när hon vänligt men bestämt tackade nej till att stanna på mat efter söndagens förmiddagsmöte. Hon har ju inte heller närmaste vägen hem. Det blir buss, tunnelbana och tåg till Uppsala. Och Astrid fyllde åttio år förra året. Men det verkar vara länge kvar till pensionen.

– Många människor i min ålder är sjuka; sitter i rullstol eller har förlorat tankeförmågan. Jag som fortfarande är frisk, måste som tack-samhetsgärd göra något för Gud, förklarar hon okomplicerat, när man uttrycker förvåning och beundran för hennes engagemang, vilket är av icke vanligt slag.

Astrid har varit Maranatavän i själ och hjärta sedan barndomen. Hon gick genom en kris i tioårsåldern; låg på nätterna och grät för att hon inte kunde tro. Men så talade Gud till henne: "Gud vill att alla människor ska bli frälsta".

– Jag hade vid den tiden knappt läst något i bibeln, och kände inte till att det stod i bibeln, men genom att det Ordet kom till mig, blev jag löst och kunde uppleva frälsning.

Astrid växte upp i ett enkelt hem; fadern var skräddare.

Studerar på egen hand

– Han borde ha varit lärare, menar Astrid, och berättar om hur fadern ständigt förkovrade sig. Läste engelska och ryska.

Astrid, som inte fick gå mer än sex år i skola, grep ivrigt tag i faderns kurser, och studerade på egen hand. Främst språk. Engelska, ryska, finska och spanska har hon pluggat.

– Nu i höst har TV en fortsättningskurs i ryska. Då kan jag läsa vidare! Astrid låter ivrig, och den vakna blicken vittnar om att hennes åttioåriga kropp hyser en ung själ och levande ande.

Astrid berättar om brodern som var vapenvägrare. Han fick lida mycket för sitt ställningstagande, och kallades "morsgris" av kamraterna. Han omkom i en olyckshändelse, och då kom hans konsekventa hållning att göra djupt intryck på bygdens ungdomar. De såg då värdet i att han inte velat besudla sina händer med att lära sig döda.

– Jag har varit pacifist sedan jag var liten. Även som flicka måste man ta ställning för att kunna göra skäl för sin tro. Astrid uttrycker sig klart och osentimentalt. Hon förundrar sig över

att det finns kristna pastorer som kan förordas krigstjänst, och har inte dragit sig för att ha ordskiften med dem.

Astrid arbetade många år som sjukvårdsbiträde på sanatorium, och har själv skrivit litet om sina erfarenheter därifrån. Sedan hon gick i pension har hon sökt sig ut på olika sätt för att evangelisera. För ett tiotal år sedan började hon skriva ner bibelord som talar om Jesu tillkom-melse. Hon gjorde alltså en mängd handskrivna traktater.

– Jag vill ha dem handskrivna. Det blir mycket mer personligt så, förklarade hon, när välmenande vänner tyckte att hon kunde använda tryckta traktater. Och hon kom så i sam-språk med både unga och gamla, som undrade varför hon delade ut dessa handpräntade budskap.

– En gång då jag gav en sådan traktat till ett ungt par, sa flickan: "Min fästman har snart en hel bibel av såna där lappar, för han stoppar dem alltid i bröstfickan!" Jag hade alltså kommit att ge till samma människa flera gånger!

Aktiv evangelisation

– Jag gav också till en man som blev så arg, att han slängde den på marken. Sedan gick jag tillbaka för att titta efter lappen. Men då var den borta. Någon hade alltså i alla fall tagit hand om den, och kanske läst den! Astrid låter glad och fylld av förtröstan. Hon vet att Guds Ord aldrig återvänder fåfängt, och fortsätter oförtrutet att sprida evangelium.

Numera brukar Astrid mest dela ut tidning-en Midnattsropet. Hon åker och lägger i brevlådan hos olika människor hon speciellt vill nå med dess budskap.

– Jag kan titta i telefonkatalogen, och letar adresserna till människor som har hårda, besvärliga yrken. Och till präster och biskopar har jag åkt med tidningen som handlar om påven!

Astrid följer noga med i nyhetsrapporterna och övriga samhällsprogram som informerar om kyrkomötet och kristenhetens ställningsta-ganden i avgörande frågor. Det gäller ekumeni-ken, de homosexuella ställning, m.m.

– Nu blir man katolik bara genom att ha sitt namn med i vilken kyrkomatrikel som helst, säger Astrid bekymrat. Eller bekymrat är nog inte rätta ordet. Hon vändas och lider över utvecklingen i vårt land.

– Det är mycket farligt, vad som sker bakom kulisserna. Och det är så oroväckande tyst om vad som behandlats i kyrkomötet! varnar Astrid, som i ord och handling ständigt ger skäl för sin tro. Astrid Wallin, åttio år gammal, och med mera krut och kraft än alla kvinnopartier sammantagna!

sin tro

Astrid Wallin följer med i debatten. Nedanstående var skrivet som insändare till Upsala Nya Tidning, som inte fann detta annorlunda och inspirerande inlägg från en erfaren yrkesskvinna i sjukvården värt publicering. Det passar dock ypperligt i Midnattsropet.

"Vi vittnade och sjöng på sjuksalarna"

I mitt yrkesamma liv arbetade jag på sjukhus (sanatorium). Det var på den tiden då det inte fanns någon bot mot tbc.

Nu är jag åttio år; det är alltså ganska länge sedan.

När jag nu hör och läser om hur det tillsätts folk på sjukhusen som ska hjälpa människor att dö fint och värdigt, vill jag berätta om mina erfarenheter.

En hel del av dem som arbetade på sjukhuset var varmt troende kristna, och de bad till Gud för sina patienter. På den tiden fick man vittna och sjunga om Jesus på sjuksalarna. Och det gjorde vi ofta.

Då vill jag berätta om några underbara händelser.

En man vid trettio år låg och visste att han inte skulle leva så länge till. Många av hans släkt och vänner talade med honom om Jesus, men han ville inte lyssna. Som yngre var han en uppskattad fotbollsspelare, och han fick många besök av sina vänner. Alla visste ju att han snart skulle dö.

Vi som arbetade där hade ju våra lediga dagar. En gång när jag kom tillbaka efter min ledighet, låg han och grät. Vi undrade förstås varför han grät. Då svarade han: "Jag gråter inte för att jag är ledsen, jag gråter av glädje, därför att i natt har jag mött Jesus. Nu får det bli liv eller död, jag är frälst och överlycklig." Vid den dödsbädden var det inte svårt att sitta. Då var himmelen nära.

En annan yngre pojke visste också att han inte hade långt kvar. Vid ett tillfälle frågade jag honom: "Vad ligger du och tänker på?" Han svarade: "Det kan ju bara vara ett; hur ska jag bli frälst." Med den bekännelsen mötte Jesus honom, och han blev så lycklig.

En annan man, omkring trettio år, hade besök varje söndag av sin fästmo. De övriga patienterna på salen sade ofta: "Att hon kommer igen gång på gång; han är ju så otrevlig emot henne." En natt fick han plötsligt hembud. När han, som vi tyckte, var helt slut, blev han helt förvandlad och ljus, han lyfte båda händerna högt upp och sade: "Ja!" Han sade ja till Jesus.

En gudfruktig gammal man, omkring sjuttio, låg på sitt yttersta. Han var i sitt hem med sina vänner omkring sig. Vi sjöng, och han sjöng: "Himmelska Kanaan, kom, låt oss gå till Kanaan". När han inte kunde sjunga längre, knackade han takten i sänggaveln. Det var himmelsfärd det!

En annan man, ganska lika i ålder, dog bland sina vänner. När vi trodde att allting var slut, lutade jag mig över honom, och hörde honom viska: "Jesus". Han var äntligen hemma.

ARNE
IMSEN

Sann omvändelse

En väckelse betyder död för både – och – religionen, men också radikal förnyelse för antingen – eller – religionen. Det blir kristallklart antingen Gud eller Mamon, Kristus eller Beliar och Guds rike eller världen. Det går aldrig bevaras brinnande i anden om man ska dela sitt intresse mellan världen och Guds rike. "Älska inte världen och de ting som är i världen!"

Omvändelse är inte vissa taktiska förändringar av ett yttre levnadsmönster, eller ett försök att anpassa sig i en ny miljö med nya krav och nya riktlinjer. En omvändelse är sinnets förändring. Det är icke taktiska förändringar av det yttre, för att komma på god fot med Gud eller de människor som eventuellt skadats genom ens syndalivs dåliga vanor.

Vad är då en omvändelse? Jo, det är en människas svar på Guds kallande "KOM". Hon vänder om från sätans makt och till Gud. Det är icke en flykt bort från de besvärligheter syndalivet orsakat. Omvändelse är alltså sinnets förändring.

Människans sinne är gudsfiendtligt och inbilskt. Hon vill gärna ta upp diskussioner om Gud, men när Gud kom-

mer med sitt omutliga "KOM", och visar henne omvändelsens nödvändighet, vill hon som regel visa bort Gud med kompromisser eller undanflykter. Den stolta människan tänker, att det skall lösa sig litet finare, och icke så plötsligt och våldsamt och så revolutionerande. Hon vill försöka ändra sitt yttre successivt; och sedan försiktigt och stillsamt smyga in i religionens värld. Men frälsning är radikal omvändelse.

Sedan förenas man med Guds rike genom dopet till Kristus. Det är ingalunda likgiltigt med dopet. Människan vill lösa detta på ett modernt sätt, eller så mjukt och behagligt hon anser det passar henne själv. Omvändelse, dop och andedop! Det är radikal frälsning. Detta är dock alltsammans någonting, som tillhör förlossningsakten.

I den andliga förlossningsakten frälsas vi ut ur världen, men i det verk som börjar med helgelsen, frälsas världen ut ur oss.

Behöver vi det?

Ja, sannerligen behöver vi det. Här ligger hemligheten. Det är fråga om att övergiva och hålla sig till. Vi talar om den första kärleken – den måste manifesteras i trohet. Och det är där som många gör sitt misstag, och det är där som många går under i församlingen. De kommer heta, hänförda och tända av den helige Ande, men blir efter en tids gemenskap ljumma, därför att atmosfären är ljum.

Vad beror det på? Jo, det har skett någonting i trohetsförhållandet till Jesus Kristus. Världen har kommit in. Man håller visserligen fast vid bekännelsen, men världens ande har kommit in och fått dominans. Det måste till en andra väckelse, en andra födelse. "Så blev jag då av Anden åter uppväckt".

Vad många kristna behöver var med om, är en andra väckelse, ett andra uppvaknande, ty de har slumrat in, sjunkit ned i ljumhet, jargong och död rutin. Jag vill inte påstå, att detta omdöme gäller alla kristna, men tendensen är tydlig och kan spåras överallt. Ett andra uppvaknande, en andra väckelse, en andra omvändelse, måste därför till för att reparera ska-

dorna.

Mitt budskap kan uppfattas som negativt, men det är det icke. Jag talar nämligen om frälsning ifrån, att överge alla hinder för att hålla sig till Kristus.

Församlingen måste frälsas från självförgudning, idol- och personkult.

Detta tillhör världen och måste överges, om församlingens Kristustillbedjan skall bli sann och äkta. Alla utstuderade försök att lansera en religiös "popkultur" och skaffa sig fans i väckelsens utkanter, måste näpsas i tid. Ty de små rävarna växer snart upp och skövlar så småningom lustgården. Vi har fått förtroendet att tjäna i. men absolut inte på evangelium.

Församlingens enda berömmelse är korset, där all mänsklig fåfänga och stolthet placerats för tid och evighet och sannerligen inte bör tillåtas återuppstå i församlingen i religiös förklädnad utan bekämpas med det tveeggade svärdet...

Församlingen måste frälsas från den intellektuellt upplysta människans många försök att ge sin bibelkritik "vetenskaplig" nimbus. Den måste tillbakavisas med överbevisning i Ande och kraft. Intellektualismens alla bålverk har sin yttersta förklaring i den fallna människans förmörkade förstånd och hennes benägenhet att ständigt, i allt som gäller hennes fall, upprättelse och frälsning, träta med Guds Ord, och i sin gränslösa dårskap söka underminera dess auktoritet.

Församlingen måste befrias från den vaanmakt, denna "teologiska" förnekelse fört henne in uti, och på nytt frimodigt proklamera, demonstrera och praktisera Ordet med trons avvärpande och över all mänsklig visdom höjda enfald. Förnuftsstron är dödande för andelivet, som kan leva och utvecklas endast där uppenbarelsen är verksam.

Församlingen måste frälsas från materialism. Materialismen är en upplösande och nedbrytande kraft.

Den fördärvar troslivet och gör människan otroligt dum och ointelligent. Den helige Ande åter, ger klarsyn och lär oss på rätt sätt taxera och umgås med de materiella tingen. Materialismen förslavar sina offer och gör dem till Mamons trålar. Den helige Ande däremot, frigör från dessa förödmjukande ok, och gör människan till se-gervinnare och herre.

Men var går gränsen mellan rätt bruk och missbruk? Allt som får makt över en kristen, är synd, och måste överges om slutlig frälsning skall vinnas! I en väckelse, sänd av Gud, kommer alla flyttade eller uttraderade rågångar mellan Guds folk och världen att återställas och markeras med sina gamla kännemärken. Ära vare Gud!

En väckelse betyder död för både-och-religionen, men också radikal förnyelse för antingen-eller-religionen. Det blir kristallklart antingen Gud eller Mamon, Kristus eller Beliar och Guds rike eller världen. Då Ordet får herraväldet och trons lydnad blivit upprättad, blir församlingen ett Guds tempel och inte ett avgudatem-pel.

Ordet drar upp skarpa gränser! Människor får verkligen veta, på vilket territorium de rör sig; på trons eller otrons område.

Då materialismen smugit sig in i människans väsen, blir hon falsk och skrymtaktig, och hon inbillar sig att girigheten är en dygd, som kvalificerar henne för framstående platser i Guds verk. Hon vill helt enkelt med sin hörntofsreligion köpa sig ära och makt i Guds rike.

Istället för att lyda Gud och låta honom få totalt herravälde, så ger hon honom något av sina medel, något av sin tid, något av sin kraft. Men Gud frågar icke efter våra pengar i första hand. Han frågar efter vårt hjärta. "Min son, min dotter, giv mig ditt hjärta." Just ifrån vårt hjärta utgår livet. Gud vill få sitt säte i vårt livs centrum, och då får han också grepp om allt det andra.

PROGRESSIV KDU-SATSNING

Kristdemokratiska ungdomsförbundet försöker sanera i skadeverkningarna av sexualmoralen – eller, rättare, bristen på sexualmoral – med gratis kondomer och p-piller till ungdomar upp till 23 år. Allt för att minska antalet tonårsaborter.

En insändare i tidningen Kristdemokraten är märkbart irriterad: "Kanske vore det befogat att KDU istället satsade på en informationskampanj om den kristna synen på sexuallivet!" påpekar han.

Som sagt var.

SKYLDIG TILL MASSMORD

En amerikansk barnpsykiater vill lägga ansvaret för hälften av alla mord, våldtäkter och övriga våldsbrott på den massiva exponering av våld som barnen utsätts för i TV-rutan. Det är inte första gången man slagit larm från läkarhåll. Amerikanska och kanadensiska undersökningar har påvisat, utan att någon kunnat vederlägga det, att TV-våld gör barnen mera aggressiva.

För några år sedan kom man i en beräkning fram till att tonåringar i USA i snitt konsumerat 18.000 mord på TV när de lämnar grundskolan.

I USA fördubblades antalet mord under de tjugofem första TV-åren; även så i Kanada.

Slutsatsen som psykiatern, Brandon S Centerwell kommit fram till är publicerad i den amerikanska läkartidningen JAMA (vol. 267, nr. 22). Han menar att de barn som växt upp i TV-våld blir kroniskt aggressiva, och ungefär hälften; omkring 10.000 av de mord som begås i USA varje år, kan skyllas på TV. Dessutom hälften av övriga brott – d.v.s. 70.000 våldtäkter och 700.000 andra överfall, skulle det amerikanska samhället varit förskonade från om inte TV varit inspirationskälla.

Har svensk kristenhet något behov av att reagera på dessa rapporter?

SKOLJUBILEUM

Det är nu 150 år sedan riksdagen beslutade om den första folkskolestadgan. Då var det angeläget att bereda barn möjlighet att lära sig färdigheter som kunde gagna samhället. Dessutom var den monopolistiska svenska statskyrkan angelägen att övervaka och sätta prägel på den fostran som eleverna fick. Som organet för den kristna friskolerörelsen "Kristen Friskola" påpekar i nr. 2-3 detta år, var folkskolan kyrkans förlängda arm på uppfostrans område.

Hösten 1992 går svenska skolväsendet in i en ny, förment friare fas av sin utveckling, genom möjligheterna till friskolor. De höga kraven för att godkännas som lärare i en friskola, låter oss dock ana att friheten har mycket snäva gränser...

SF

Materialismen har en snärjande filosofi, ssåsom varje drift har sin, och denna låter behaglig och intelligent för den oanddliga människan. Materialismen ger en "tolerant" syn på nöjeslivet, en "upplöst" syn på kulturlivet, över huvud taget en ny syn på samhällsliv och -engagemang. Istället för avståndstagande till nöjeslivet, blir det ett finurligt bejakande – icke oförbehållsamt, men ett halvhjärtat.

De flesta hem har numera nöjena inne i vardagsrummet. Olyckan är ju den, att det snart icke går att samla de kristna till bönemöten! Gudslivet på

Lydnad

GENOM RÄTT

kunskap

Predikan av Mikael Eliasson

Vi utgör en liten grupp av den stora skara som skall lyftas i skyn och mötas inför tronen i härlighet. Vi har inte namnet om oss att vara stora och mäktiga på jorden, men vi har fått oss ett namn givet som är större och härligare än något annat namn, och det är namnet Jesus Kristus. I det namnet finns all fullhet och all kunskap!

"Och Herren Gud planterade en lustgård i Eden österut och satte däri människan, som han hade danat. Herren Gud lät nämligen alla slags träd, som voro ljuvliga att se på och goda att äta av, växa upp ur marken, och livets träd mitt i lustgården, så ock kunskapens träd på gott och ont.

Så tog nu Herren Gud mannen och satte honom i Edens lustgård till att bruka och bevara den. Och Herren Gud bjöd mannen och sade: "Av alla andra träd i lustgården må du fritt äta, men av kunskapens träd på gott och ont skall du icke äta, ty när du äter

därav, skall du döden dö." (1 Mos. 8-9,15-17)

Gud gav i dessa ord människan löften om evig gemenskap med Honom. Gud sa: "av alla andra träd i lustgården må du fritt äta". Ja, till och med av Livets träd. Människan fick frukt, och levde i gemenskap med Gud. Hela tiden såg Gud till att människan fick det hon behövde för att kunna leva. I lustgården var allt fullkomligt. Det fanns inget mörker, ingen nöd, ingen ångest, därför att människan levde i gemenskap med Gud.

Människan hade kunskap om att hon var skapad av Gud. Hon visste att hon kunde befalla och tala skapande ord i lustgården. Hon hade kunskap, ty hon levde i direkt gemenskap med Gud, sin skapare. Gud gav människan möjligheter som vi aldrig kommer att kunna blicka in i förrän den dag vi skall möta honom. Då skall allt bli uppenbarat för oss.

Gud visste redan från begynnelsen att denna hans skapade varelse är ett bräckligt kärl. Han visste vilket material han hade med att göra, och var väldigt rädd om detta material.

Gud gav människan ett bud: Du får äta av alla träd i lustgården, utom kunskapens träd på gott och ont. Det fanns två sidor av kunskapen. Den goda och den onda. Gud visste att människan aldrig skulle klara denna konflikt och ändå leva kvar i ursprunglig, äkta gemenskap med Gud själv. När människan får kunskap om det goda och det onda, då sker en förändring i hennes medvetande. Det ursprungliga och oförstörda smutsas ner. Det var just vad som skedde i det ögonblick människan tog av den förbjudna frukten och åt av den. Hennes ögon öpp-

nades, och hon fick en kunskap hon tidigare inte haft.

I det ögonblick människan gjorde vad som inte var rätt, och åt av denna frukt, skedde en förändring i hennes sinne. Det första hon sedan såg, var att hon var naken. Hon var tidigare överklädd av Guds härlighet i lustgården, men i det ögonblick hon åt av den förbjudna frukten, lämnade denna härlighet henne, och hon var naken.

Vi ser parallellen i Uppenbarelsebokens sändebrev, där Laodiceaförsamlingen säger om sig själv "Jag är rik". Hon tycker sig äga rikedomar, makt, ära och allt. Men Jesus säger genom sitt sändebud: "Du är naken och blind." Hon såg inte sin egen nakenhet; att hon saknade Guds härlighet.

Hela tiden under sin livsvandring söker människan efter kunskap. Vad kommer hon ifrån? Hur har allting uppkommit? Varför finns vi till? Det är ju frågor som alla människor brottas med. Varför har det blivit så här? Varför är vissa så rika och andra så fattiga? Så söker man kunskap. Men utan Gud, utan den sanna kunskapen om frälsning och om evigt liv kommer människan att leva i en ständig konflikt: Herrens fruktan är begynnelsen till kunskap; vishet och tuktan föraktas av oförnuftiga.

"Då skall man ropa till mig, man skall söka mig, men icke finna mig. Därför att de hatade kunskap och icke funno behag i Herrens fruktan, ej heller ville följa mitt råd, utan föraktade all min tillrättavisning, därför skola de få äta sina gärningars frukt och varda mättade av sina egna anslag." (Ordspr. 1:7, 28-31)

Människan får själv ta konsekvenserna av sina gärningar. Människan

vill inte ha kunskapen från Gud, utan vill gå sin egen väg. Hon vill inte ställa sig under tuktan eller känna smärta. Vi känner igen oss själva här. Det är svårt att ta emot Herrens tukta; speciellt om den förmedlas genom någon av syskonen. Herren använder ju oss för att fostra varandra i församlingsgemenskapen.

I Gamla Testamentet var det prästerna och profeterna som fick bära fram Guds budskap till folket. Detta budskap var knivskarpt – om rättfärdiggörelse, om omvändelse och tro på Gud; om att överge onda gärningar och söka gemenskap med Gud. Budskapet var otvetydigt och utan kom-

vade landet. De hade luttrats just genom ökenvandringen. Denna tukta omtalas i Ordspråksboken, och det låter nästan paradoxalt: "Den som älskar tukta, han älskar kunskap, men oförnuftig är den som hatar tillrättavisning. Den gode undfar nåd av Herren, men den ränkfulle varder av honom fördömd." (Ordspr. 12:1-2)

Kan det vara så att kunskapen står i direkt relation till tillrättavisningen? Vi har spärar som hindrar den rätta kunskapen, och som ofta leder oss i fel riktning, fastän vi tycker oss gå rätt väg. Så kommer tillrättavisningens ögonblick. Vi känner oss sårade och kränkta. Det är något inom oss som

mig Gud ett rent hjärta, och giv mig på nytt en frimodig ande", bad kung David. Någoting går förlorat därför att man smutsas ner av influenser från världen; påverkas av felaktig kunskap. Men så kommer ögonblicket då detta bryts sönder av den sanna kunskapen. Ljus går upp i våra hjärtan på grund av att vi tillsammans med tukta får den sanna kunskapen.

Varför blir vi tuktrade? Jo, därför att Herren Jesus Kristus, vår Frälsare, är så kärleksfull. Han älskar oss så mycket, och han har gett av sin kärlek till sina tjänare och tjänarinnor. De bär på en enda längtan: att få förmedla den sanna kunskapen till människor som kanske blivit påverkade av den ande som är utgjuten i världen och som idag är farligare än någonsin tidigare.

För att vi ska kunna möta framtiden, krävs att vi blir uppfyllda av Guds Helige Ande. Därför blir också konfrontationen mycket större, konflikterna och uppbrottet svårare, ju längre vi väntar. Men tar vi tillfället idag, tar vi till oss hans ord idag, då har vi den förmånen att vi kan skaffa oss kunskap. Och vi kommer att uppleva att den tukta Herren ger oss, den får vi för att han älskar oss så mycket. Han vet att det finns brister och fel hos oss som måste tuktas, skalas och rensas bort. Materialet måste få en behandling som gör att det blir rent, att den äkta metallen kommer fram och slagget förbränns. Det sker när luttringen sker.

I Jes. 53 kan vi läsa en profetia om Herren Jesus Kristus. Jesaja profeterar om vad som skall ske i den kommande tiden. Han har fått kunskap; han har fått en uppenbarelse som han bär

"För att vi ska kunna möta framtiden, krävs att vi blir uppfyllda av Guds Helige Ande. Därför blir också konfrontationen mycket större, konflikterna och uppbrottet svårare, ju längre vi väntar."

promisser. Det var rent och klart, därför att profeterna och prästerna hade fått kunskap om vem Gud var. De hade fått uppenbarelse om att människan utan kunskap om sitt eget ursprung var dömd att leva i evig skilsmässa från Gud; sin skapare och frälsare.

Ofta togs inte detta budskap emot av människorna. De var hårda, och ville inte känna av det. Men när profeterna lade fram ordet och bevisningen; gick tillbaka i historien och talade om löftena, uttåget, uppbrottet från Egypten och hur Guds härlighet gått före när man vandrade genom Röda Havet – allt vad Gud hade gjort för folket – då var det som om ögonen öppnades, och man såg på nytt Guds härlighet. Man såg sin missgärning, och gav profeterna rätt. Människorna vände då om till Gud, överbevisade av kunskapen om vad Gud hade gjort. Kunskapen om Honom som frälst dem ur Egyptens trældom.

När Israels barn var som mest förmodade, tyckte de att fångenskapen i Egypten var mycket bättre än trældomen i öknen. De tyckte att det varit bättre få stanna kvar i Egyptens fångenskap, för där serverades de dagligen väldoftande köttgrytor, men i öknen hade de bara detta tråkiga manna. Gud gav dem faktiskt kött; ja, de fick äta kött till leda. Det blev en lärdom för människorna att inte förakta det enkla mannat som de fick av Gud i öknen. De fick inte samla på sig mera än vad de just behövde för dagen.

I denna öken gav Gud människorna kunskap om hur de skulle överleva där. En hel generation gick under i öknen, de tuktades, luttrades, och de som kom igenom, fick med sig denna kunskap och erfarenhet till det förlo-

reser sig emot denna tukta. Vi vill inte ta den till oss. Om vi får denna tillrättavisning tillsammans med undervisning, tillsammans med den rätta kunskapen, ser vi plötsligt att det är sant: Det är mig det gäller! På samma sätt som Israels folk fick kunskap genom profeternas ord, så får vi kunskap genom Herrens tjänare som predikar Gudsordet.

Det som var till hinder och blev till en stötesten, en tagg i vårt inre, det förvandlas till liv när hindret rycks bort genom att vi får sann kunskap om oss själva. Kunskapen som vi först

"Det som var till hinder och blev till en stötesten, en tagg i vårt inre, det förvandlas till liv när hindret rycks bort genom att vi får sann kunskap om oss själva."

inte kunde ta emot, för att vi hade en felaktig föreställning. I det ögonblick vi får tillrättavisning som spräcker våra föreställningar och vänder upp och ner på allt, känner vi oss förödmjukade och sårade, därför att det vi hade tänkt oss stämde inte. Men tillrättavisningen kommer tillsammans med den sanna kunskapen om oss själva, och då går ett ljus upp i våra hjärtan, och vi får på nytt gemenskap med vår Frälsare och Herre. Det skapas något nytt i våra hjärtan, och vi upplever denna skapande kraft från Herren Jesus Kristus. Samma kraft som skapade människan ur ingenting; ur jorden; samma kraft kommer in i våra liv och skapar i oss ett nytt hjärta. "Skapa i

fram till folket. Dessa underbara ord i profetian talar om Herren Jesus Kristus: "Det behagade Herren att slå honom med krankhet: om hans liv så bleve ett skuldoffer, då skulle han få se avkomlingar och länge leva, och Herrens vilja skulle genom honom ha framgång. Ja, av den vedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och så bliva mättad; genom sin kunskap skall han göra många rättfärdiga, han, den rättfärdige, min tjänare, i det han bär deras missgärningar."

Med detta ord knöts kontakt direkt med det nya förbundet. Denna kunskap går som en röd tråd genom hela bibeln.

Brist på kunskap leder till att man fortsättning sidan 30

AKTIVA MARANATAEVAN

Står ditt namn i Livets Bok?

Av Eva Hörnqvist

Har vi inte våra namn skrivna i Livets Bok, återstår endast den brinnande eldsjön. Skrämselpropaganda? Nej, det är Guds Ord som ger denna allvarliga varning.

Sommaren stod i sin allra vackraste prakt och solen lyste från en klarblå himmel. Vår färd gick genom detta oerhört vackra, underbara sommarlandskap, som jag jag tror nästan bara finns i Sverige. Latorpskonferensen 1991 led mot sitt slut, och avslutningsmötena ville vi inte gå miste om. När vi var framme vid vårt resmål; ett vandrarhem där vi skulle bo några nätter, tog vi som sig bör våra väskor och gick in genom den stora entrén. Ett stort antal människor var redan församlade utanför receptionen; sannolikt i samma syfte. En efter en och par efter par, och familjer med reströtta barn gick fram till luckan där anmälan sker. Var och en fick sin nyckel till rummet. Så småningom blev det vår tur. Men då blev vi mycket vänligt, men bestämt upplysta om att våra namn inte fanns med, vare sig i någon bokningspärm, eller i en stor hög med separata lappar som låg på ett bord. Den rara flickan som skötte det hela, var förtvivlad. Hon letade på nytt igenom allt som kunde tänkas, men vi fanns inte med.

Rådvilla stod vi i funderingar om vi skulle åka därifrån, då flickan plötsligt sa: "Jag ska ringa och tala med min chef." Det hela var obegripligt, för dels hade bokningen gjorts i god tid, dels hade vi också dubbelkollat att datum och klockslag stämde. Ett löfte från

flickans chef att man skulle försöka lösa rumsfrågan, blev det glada bud hon förmedlade till oss. till slut fick vi vår rumsnyckel, efter mycket lång väntan, och vi kände stor tacksamhet till Gud i våra hjärtan.

När vi gått till nattens vila, så dröjde sig denna händelse kvar i tankevärlden, och den efterlängtede sömnen ville inte riktigt infinna sig. Ett bibelord började ljuda därinne: "Om någon icke fanns skriven i livets bok, så blev han kastad i den brinnande sjön." (Upp. 20:15)

Ordet slog obarmhärtigt sönder nattsömnen. Det kommer en dag, vare sig vi vill acceptera eller ej, då du och jag, sådana vi äro, skall träda fram inför Kristi domstol. Böcker skall upplästas, både stora och små skall på den dagen skörda det vi har sått här i tiden. Evad det gäller gott eller ont. Den dagen blir det millimeterrättvisa!

När vi människor planerar och beräknar, och det till äventyrs skulle gå fel på något sätt, så finner vi som regel någon utväg. Men den dagen, finns ingen, ingen, som på något sätt bakvägen kan ordna fram ett rum i himlen åt oss. Har vi inte våra namn inskrivna i Livets bok, återstår endast den brinnande eldsjön.

Skrämselpropaganda, säger du. Neej min käre vän, det är inte mina ord. Det är Guds Ord, som ger oss den allvarliga varningen. Ja, hör jag någon säga: "Det ordnar sig nog på något sätt, detta behöver jag väl inte bekymra mig om nu?" Men våra daagar fly snabbare än vävarens spole.

Medan kärleken från korset talar, medan vi kan tänka klart, medan vi kan höra den Gode Herdens stämma, medan hjärtat slår jämt och lugnt, då skall vi söka Herren till frälsning. Just nu idag är frälsningens dag; det handlar om att vår själ skall räddas från en evig död.

Det handlar om att få sin synd förlåten och födas på nytt till ett levande hopp. I gamla dagar sjöng man en kör; jag var ung flicka: "Min synd är förlåten – är din?" Rusa inte längre mot rött stoppljus, vänd om för ditt eviga väl; inte vill du väl gå förlorad?

Snart kommer Jesus; i en stund då ingen väntar det, och hämtar dem som hör Honom till, och som har älskat Hans till kommelse, hem till de eviga boningarna. Visst vill vi väl alla en dag stå bärgade hemma hos Gud?

Vi som fått den stora nåden att se vår synd i ljuset från Golgata kors, och fått dricka ur Livets källa fritt och för intet, låt oss vandra vidare på samma väg, ja, jaga mot målet, för att vinna segerkransen. Och få fler med oss till himlen.

Gud välsigne dig min vän att skyn-da till Jesus och få ditt namn inskrivet i Livets bok. Kom ihåg, det är ditt livs viktigaste val. Amen.

"Snart skall portarna öppnas därhemma, för de frigjorda själarna här, huru skall jag väl då kunna glömma, att en pilgrim på jorden jag är."

SELISTER I STENUNGSUND

En kväll hörde de en underbar väckelse-sång genom taket. De gick upp och knackade på hos grannen, som satt och tittade på det maranatomöte i TV, som sedan benämndes "chocken i folkhemmet".

Den som kommer till Stenungsund, kan på många annonstavlor läsa en stencilerad appell om frälsning eller ett bibelord, samt en inbjudan att ringa till telebibeln "Hoppets Röst", telefonnummer 770092. Och när man ringer, nås man av någon appell från ett möte, ett bibelord, en sångstrof. "Det är mest på natten, mellan 04.00 och 06.00 som folk ringer, berättar Birger Hörnqvist, mannen bakom detta evangelisationsinitiativ.

Birger och Eva Hörnqvist är väl kända i bygden. Både för telebibeln

Maranata blev vårt liv!

Text & foto: Stina Fridolfsson

och övrig outtröttlig evangelisation genom spridning av tidningar, traktater och kassetter. Och "Maranatabilen".

Under sommarkonferensen i Lat torp fick MR en chans att samtala litet med Birger, som berättade om hur Maranata på ett speciellt sätt varit dyrbart för honom.

– Jag blev frälst hemma i köket för många år sedan, då vi bodde i Norrland. Eva hade blivit frälst ett tag innan. Pingstpastorn Sixten Björner, kom hem till oss och bad med mig tills jag kom igenom till frälsningsvisshet. Och då var klockan två på morgonen! Birger blev frälst från ett liv i sprit och utsvävningar. Den nu hemgånge pastorns outtröttliga nit att vinna honom för Jesus, gav resultat. Ganska snart flyttade Eva och Birger från platsen. En kväll hörde de en underbar väckelsesång genom taket från grannen. De gick upp och knackade på. Grannen hade TV, och satt och tittade på det TV-möte från Viktoriasalen i Stockholm som sedan benämndes "chocken i folkhemmet".

– Det var ett våldsamt tryck i sången!

De bodde i Vindeln, fem mil från Umeå. Men när de sedan i Västerbottens-Kuriren läste en annons om Maranatomöte i Umeå, så åkte de tveklöst dit. Och de fick med sig Midnattsropet hem.

Sedan flyttade de till Stenungsund, och gick till den lokalt verkande pingstförsamlingen. Men fick snart kontakt med Maranata-vänner. Birger berättar hur det gick till:

– Jag var en söndag ute och åkte med pastorn. Då sa han: Vi har här några som är engagerade i en litet och derlig grupp som kallas Maranata... Det klack till i Birger. Han lade deras namn på minnet, och innan dagen var slut hade Eva och Birger fått kontakt med dem. Och nu började en underb

bar tid:

– Vi åkte med dessa vänner till möten i Göteborg, Trollhättan och Ljungskile. Många blev frälsta.

År 1977 bytte Birger bil till en vit, ganska ny Volvo. En morgon vaknade han med idén att sätta bokstäverna MARANATA på bilen. Just den här perrioden skrevs det en hel del om maranata. Det var Pilgrimsskolan, agan, egenmäktighet med barn, m.m.

– Kanske jag behövde rycka upp mig litet. Och jag ville deklarera klart vad vi stod för, förklarar Birger detta ganska ovanliga initiativ.

Efter några dagars funderingar, sa han det till Eva, som protesterade. Men Birger hade fattat sitt beslut, och åkte till en tryckare och köpte de största bokstäver han fick tag i – åtta cm höga. På natten gick han ner till garaget och klistrade dem på bilen.

– Redan första dagen fick jag vittna för platschefen på ett städjobb jag hade. Mannen frågade mig vad Maranata betydde. Jag berättade, och han började gråta. "Jag kan nog inte bli frälst", sa han, "för idrotten är min Gud!"

"Maranatabilen" blev ett begrepp i Stenungsund. Det var många utslagna, berusade människor som blev upplockade från rännstenen och hemtransporterade i den.

Birger har många erfarenheter av hur de fått tillfälle att vittna för sökande människor just genom "maranatabilen". Många ungdomar, som frågat vad maranata betydde.

– En gång var vi på väg till Norrland. I Sala ville vi övernatta, och frågade en dam efter ett billigt hotell. Hon tittade på bokstäverna: "Ni är ju frälsta! Ni kan få låna min sons sommarstuga i natt. Här har ni nyckeln, och stoppa den i brevlådan i morgon bitti!"

När bokstäverna suttit på ett tiotal år,

fortsättning sidan 23

Anden och bruden säger KOM. Vem hör ett sådant budskap? Världen hör det inte, inte heller de ljumma kristna.

De som hör, svarar: Kom Herre Jesus Kristus! Pilgrimerna, främlingarna som längtar hem ropar. De lever inte i något grämelerat religiöst tillstånd; de lever i sanningen, i ljuset; ivrigt väntande sin brudgum.

Den kunskap vi har är mycket värdefull, men farlig om den inte är levande och har förmåga att påverka och prägla oss.

De flesta svenskar har både historisk och geografisk kunskap om Gotland. Ett turist- och sommarparadis, är vad vi föreställer oss. Så var det för några månader sedan. Men när Gotland i somras stod i lågor, tänkte ingen på semesterparadis eller talade om dess skönhet. Då var det en enda sak som upptog människors sinnen; och det var brand och katastrof.

Alla vet att risk för eldsvåda finns. Men när den inträffar, är det oplanerat. Situationen förändras brådstörtat. Det som förr var en semesterö, blev katastrofområde.

Den situationen är ganska typisk, också för Guds rike. Vi vet att bibeln säger: "Den som tror på Honom skall icke förgås, utan hava evigt liv". Inför detta löfte känner vi kanske en viss trygghet; nästan som om vi vore försäkrade mot prövningar och svårigheter. Helt plötsligt händer något som vänder upp och ner på alla föreställningar, och vi är helt oförberedda.

Gotlänningarna kunde inte föreställa sig att en sådan brand skulle drabba deras ö. Däri ligger skillnaden mellan gotlänningens situation och den troendes. Den kristne bör vara informerad och väl förberedd. Han vet vad som skall övergå världen.

Vi känner innerligt väl till vad som väntar Stockholm. Bibeln säger att Stockholm är ett Sodom. Vi kan med ganska stor säkerhet konstatera att på samma sätt som Sodom drabbades av eld och svavel, kommer hela den värld som är identisk med, eller i rakt nedstigande led har släktskap med Sodom, att få röna samma öde.

Det fick Lot erfara, och även hans hustru. De borde ha varit förberedda på det som var i annalkande, men var det inte. Istället för att skaffa sig en levande kunskap som får prägla livet,

HÅ
FAS
DET
HA

Predikan Av Arne Imsen

hänger sig många åt ovidkommande ting.

Gotland hade en tillvaro utan faror och eld, med lyckliga människor – så inträffade något: "De visste av intet förrän floden kom", står det i Guds Ord om människorna på Noa tid. De var oförberedda, och saknade förmåga att hindra den förfärliga katastrof som drabbade dem.

Många gånger har vi sagt: Jesus kommer! Vad menar vi med det? Det skulle vara alarmerande om vi som maranatafolk inte sa Maranata, om vi inte proklamerade att Jesus kommer. Men hur är vår beredskap inför hans tillkommelse?

Plastkultur

En kvinna som utfrågades av reportern angående brandkatastrofen på Gotland, berättade att alla befann sig i en för dem ny situation som var helt oförklarlig och omöjlig att beskriva. Hon sa: "Vem kunde ana att vi skulle drabbas". I det uttrycket är hela vår situation koncentrerad. Man vet vad som skall drabba världen, men slår ifrån sig tanken att personligen drabbas av katastrof och olyckor. Däri ligger problemet.

Om vi visste att Jesus skulle komma före midnatt, funnes ingen möjlighet för oss att vara passiva. Om inte denna fråga förmår att tränga inna för skalet och påverka oss, är det uppenbart att vi blivit föremål för den fruktansvärda plastbehandling som världen utsätter oss för. Plastkultur, plastreligion, plastböner – allt är plastbehandlat.

Detta är det stora problemet i vår kulturvärld. Vi har avhumaniserats så att vi upphört reagera som normala människor. Vi bevisar i hela vårt handlingsmönster att vi är onormala. Vi har händer, men bundna, vi har fötter, men kan inte gå, därför att också de på något vis gjorts odugliga. Vi har hjärna, men kan inte tänka sunda och kloka tankar. Vi har ett känsloliv. Det är inte av stål, men av plast, för det saknas blod och liv.

Den som läser bibeln, kommer underfund med dramatiken i frälsningsbudskapet. Hela mänskligheten är som gotlänningar. Ena dagen talar man om sin hembygd, sitt land, om Europa och dess framtid. Man ordnar, planerar och lägger tillrätta för fred och frihet. Under det att man planerar, händer det man inte kunnat planera för – tillvaron är som ett brin-

LL

T

INFÖR JESU
TILLKOMMELSE

DU

R!

nande Gotland. Räddningsledaren sa: "Nu får vi hoppas att vi har tur så att inte vinden vänder, för då ryker allt".

Hur blåser vinden i Europa? Har vi tur, kanske vi kan klara inbördeskriget eller flyktingsituationen. Vad är det för krafter som blåser, och vad bestämmer riktningen?

För några månader sedan, skulle vi ha uttalat oss på ett bestämt sätt om vår egen situation och situationen i Europa. Idag måste vi tala med mycket små bokstäver. Allt kommer att stryka med. Hur är det med vår andliga beredskap inför den katastrof vi alla anar ligger strax bortom hörnet?

Viktig larmsignal

"Jag kommer snart, håll fast det du har, så att ingen tager din krona" (Upp. 3:11) Den bibelversen är inramad av två andra verser, och utgör en mycket viktig larmsignal. Hälsosam, tröstande och uppmuntrande. "Jag kommer snart".

Hur ska vi kunna förstå djupet i denna maning "Håll fast det du har". Vad är det som ska hållas fast? Vad kan berövas oss? I vers 8 talas om gärningar: "Jag känner dina gärningar. Se, jag har låtit dig finna en öppen

dörr, som ingen kan tillsluta. Ty väl är din kraft ringa, men du har tagit vara på mitt ord och har icke förnekat mitt namn.

I vers 9 talas om förföljelse: "Se, jag vill överlämna åt dig några från Satans synagoga; några av dem som säga sig vara judar, men icke äro det, utan ljugar; ja, jag vill göra så, att de komma och falla ned för dina fötter, och de skola förstå, att jag har fått dig kär."

I vers 10 talas om andliga realiteter och kvaliteter: "Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ständaktighet, skall ock jag taga vara på dig och frälsa dig ut ur den prövningens stund, som skall komma över hela världen för att sätta jordens inbyggare på prov."

"Den som vinner seger, honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mer lämna det; och jag skall skriva på honom min Guds namn och namnet på min Guds stad, det nya Jerusalem, som kommer ned från himmelen, från min Gud, så ock mitt eget nya namn." (Upp. 3:12)

Sändebrevet inleds ungefär som de övriga sex. Det heter: "Skriv till Filadelfias församlings ängel: Så säger den Helige". Det är endast ett förtydligande och förhållande av Herren Jesus Kristus. Det är endast relationerna med honom som bestämmer den andliga kvaliteten och halten och de bestämmer församlingens framtid.

Just förhållandet till Jesus Kristus speglar en längtan, en inriktning, ett arbete och en tjänst. Art. grad och andlig status bestäms helt utifrån vårt förhållande till Jesus Kristus. Vårt liv måste provas utifrån vårt förhållande till hans Ord.

Den helige Ande hade inte något intresse att analysera tillståndet för övrigt i Filadelfia. Vi får inte veta något om kommunen, om kulturen eller religionen. Gud var inte där för att pröva staden, han kom för att pröva församlingen.

Om vi ska få verkliga informationer, en helhetsbild och sanningen om det som är avgörande för vår framtid och frälsning, då är det viktigt ta reda på annat än den uppfattning staden Filadelfia hade om församlingen. Vad samhället ansåg om församlingen; dess bedömning av för- och nackdelar var i detta sammanhang helt ovidkommande.

Det verkar som om de flesta människor anpassar sig näst intill självutplåning för att motsvara samhället och dess krav. Men Gud bedömer inte någons andliga status utifrån vad samhället har för uppfattning. Gud går inte till kommunalfullmäktige, lärare eller präst för att fråga hur det är. Det är viktigt att vi får kunskap, så att vi kan leva i överensstämmelse med vad som sägs i Ordet.

Församlingen fick veta "jag kom-

mer snart", och manades att ständaktigt verka och hålla fast vid det den har, för att vinna seger.

Jesus kommer. Vad skulle vi göra, om det blev riktigt klart för oss att han kommer före midnatt? Det vore en katastrof att bli kvarlämnad. När brudgummen har kommit, finns det väldigt små möjligheter till resonemang om oljefrågans lösning.

Oljan är livet och överflödslivet som gör det möjligt för oss att vänta Jesus och leva i ständig beredskap. Det gäller att inte uppslukas av sådant som är underordnat och ovidkommande; att inte uppslukas eller fångas på ett sådant sätt att man lider skada till sitt andliga liv.

Skeppsbrott i tron

Vi kan i bibeln läsa om dem som lidit skeppsbrott i tron. Hur lider man skeppsbrott, och vad är orsaken? Skeppsbrott är ingen idyllisk situation; det är en katastrof. Då ett skeppsbrott inträffar, är det inte fråga om en lustresa. Det gäller livet. Man sänder ut sitt SOS för att få undsättning. Vi kan också läsa om de som tappat bort sanningen. Inte slängt bort, men tappat den.

Det är inte så säkert att man överlever ett skeppsbrott. Tron kan gå förlorad, och har man förlorat tron, då är allt förlorat. Så sa Paulus, när han presenterade sitt livs facit. Han kom fram till att han förlorat det mesta, men tron hade han bevarat. Han förlorade allt i världen, men behöll tron, och så vann han allt i himlen.

Det står om församlingen att hon är sanningens stödjepelare och grundfäste. Sanningen sympatiserar aldrig med lögnen i några former. Man kommer inte hem till himlen utan sanning. Vad är sanningen om vårt böneliv, om vårt bibelstudium, om vår efterföljelse? På område efter område av vårt liv ställs vi inför sanningskravet.

Kärleken har sin glädje i sanningen. Har man förlorat sanningsglädjen och sanningslidelsen, då lever man i riskzonen. Så småningom förloras ljuset totalt, och man hamnar i lögnens väsende. Vad är sanningen om vår inre värld, om våra relationer till Herren Jesus Kristus? Vi bekänner honom vara Herre med vår tunga, medan vi går armkrok med världen. Eller vi ger sken av att vara utgivande när vi är självupptagna och söker vårt eget. Vad är sanningen om våra relationer till Herren Jesus Kristus?

Jesus kommer! Håll fast det du har! Saknar du någonting; se till att bli förnyad. Andens budskap till den sista generationen har en våldsam genomslagskraft hos dem som har kvar förmodan att lyssna. Anden och bruden säger kom, och de som hör det, säger "Kom, Herre Jesus!"

Världen hör inte detta budskap, in-

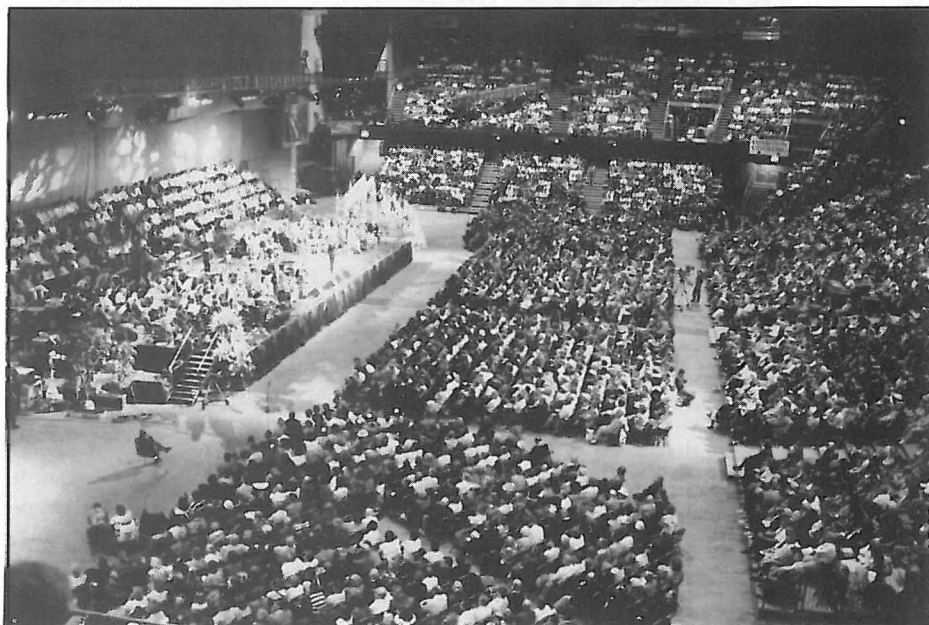
Tidlöst väckelsebudskap: DRAGEN UT!

Den världspingstkonferens som nyss gått av stapeln i Oslo, ger oss anledning att erinra oss vad den store, norske pingstpionjären T B Barratt förkunnade.

År 1971 citerade MR vid ett par tillfällen på ledarplats i Midnattsropet ur hans bok "De kristne menigheter".

Som inledande kommentar skrev Arne Imsen: "Då man forskar i väckelsehistorien blir man gång på gång påmind om hur tidlösa framför allt pionjärernas budskap är. Pingströrelsens apostel i Norden, pastor T B Barratt, skulle förmodligen haft svårt att hitta något språkrör för många av sina larmsignaler bland sina egna idag."

Vi tar tillfället att åter publicera något av den genuina pingstförkunnelse som i nämnda konferens lyste med sin frånvaro:

Världspingstkonferensen i Oslo.

FOTO: Thommy Jacobsson

'Dragen ut från henne'. Det är med dessa ord Herren uppmanar sitt folk att lämna Babylon. Namnet är en hemlighet (Upp. 17:5), men närmare beskriven är hon 'mor till skökorna och styggelserna på jorden'. Hon var 'drucken av de heligas blod och av Jesu vittnets blod' då Johannes såg henne, och han förundrade sig storligen. Hon satt på vilddjurets rygg 'klädd i purpur och scharlakan och glänste av guld och ädla stenar och pärlor', men i sin hand hade hon 'en gyllene kalk, full av styggelser och av hennes otukts orenlighet'.

Det är den avfälliga församlingen, som har friat till världen. Den låter sig bindas av världsliga myndigheter och ledas av världslig makt. Den underordnar sig orättfärdiga och köttliga bestämmelser för att kunna upprätthålla sin maktställning.

Var och en kan förstå att här avses kyrkostaten och statskyrkorna, men inte bara dem – här avses alla kristna samfund och institutioner som har kommit i beroendeställning till den politiska eller ekonomiska makten eller annat inflytande som är världsligt till sin art och utestänger, om än i ringa grad, den andliga kraften och Jesu evangeliums fulla värde.

Självfallet är det många allvarliga och bra kristna, som ännu icke sett faran av denna kompromiss mellan den andliga och köttliga makt, varför de

stannar där de är i god tro. Men tiden är nu kommen, då Herrens förmaning må bli till en hjärteangelägenhet också i detta avseende: 'Dragen ut ifrån henne, I mitt folk!'

Låt det överallt ordnas bibliska församlingar, som Guds folk kan sluta sig till!

Den tid är icke långt borta då Babylon skall falla! De som hon stödjer sig på: Viddjuret och dess hjälpare, skall resi sig upp emot henne. De 'tio hornen' skall 'hata skökan och göra henne utblottad och naken och skola äta hennes kött och bränna upp henne i eld'. (Upp. 17:16)

Hon har förlitat sig på den världsliga makten och levt högt med vilddjurets stöd, men tiden kommer, då allt detta vill sluta med katastrof!

Namnkristendomen är dömd till undergång! Det är bara en tidsfråga när den kommer. Redan nu kan vi se hur hela den officiella kristendomen skakar på sina grundvalar i många land. När vilddjuret – ANTIKRIST – en gång kommer till makten, kommer han att fordra att varje spår av kristendomen suddas ut. All tillbedjan till Fadern och Sonen kommer han att motsätta sig, även om det är bara formen som återstår. Det kommer att bli en fruktansvärd räkenskapsdag för skökan, som icke har den rena kvinnans kraft till att bestå eldsprovet! Allt det motstånd hon har rest mot sann,

Välkommen till

BIBELSKOLAN

på Bällsta MissionsCenter

10 oktober – 1 november

Hela världen är i kaos. Krig, hungersnöd, farsoter och ångest – precis som bibeln beskrivit att tillståndet skall vara den yttersta tiden.

Vad säger det profetiska ordet om vår tid; den religiösa, ekonomiska och politiska utvecklingen? Det som sker i naturen? Vad är den kristna församlingens uppgift?

**Det är verkligen angeläget med bibelskola, nu mer än någonsin.
ARNE IMSEN. assisterad av bröderna Jan Egil Hafsahl, Gunno Andersson,
Folke Jacobsson, Hans Lindelöw, m. fl. garanterar en bibliocentrisk
förkunnelse.**

**Under några temadagar omkring Pilgrimsskolan, medverkar Berndt Lindberg,
grundaren av kristna friskolerörelsen, samt Fred Örtegren.**

**I gemensamt, praktiskt arbete, hjälps vi åt att täcka kostnader för uppehållet
under bibelskolan. För anmälan och vidare information, ring 08/627 55 55!**

levande kristendom kommer över hennes geget huvud. Förföljelser, som hon tiderna igenom, stödd på den världsliga makten, åsamkat sanna kristna, kommer igen över henne själv och kommer att krossa och tillintetgöra henne för alltid. Hon skall få dubbelt igen för sina onda gärningar.

De som har gjort sig rika på formväsendet och levit därav på det ena eller andra sättet, kommer att med förfäran få bevittna hennes fall. 'I ett

ögonblick har den nu blivit förödd'. De skall se röken av hennes brand på avstånd, och förskräckas!

'Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån eder del av hennes plågor!'

Alla de heliga måste vakna upp och skilja sig från allt som Gud har dömt, och sluta sig tillsammans i rena, frigjorda heliga skaror, så att Herren kan få sin väg med dem helt!

Socialisterna fattade på sin senaste årskongress beslut om att de skulle ta upp frågan om statskyrkans upplösning till debatt i sina föreningar. Då borde väl de kristnas ögon öppnas, så att de går ut ifrån henne i skaror och icke mer sammanblandar sig med ett så obibliskt system, som statskyrkan är. Herren renar sitt folk och helgar det i sanningen!

ATT VÄNTA

JESUS TILLBAKA

Läran är klar, teologin färdig och tolkningarna gjorda. Den evangeliska världskristenheten profilerar sig.

En 2000 – talets strömlinjeformad superkristen håller på att ta form och utrustas efterhand med alla katolska rekvisit som är nödvändiga för ekumenisk, politisk och ekonomisk harmoni.

– När han hade sagt detta, lyftes han inför deras ögon upp i höjden, och en sky tog honom bort ur deras åsyn. (Apg 1:9)

Skyn tog inte bort honom ur deras åsyn, för att han skulle frånvara. Skyn tog honom bort ur deras åsyn för att han skulle närvara. Det står skrivet i Joh 16:7:

– Det är nyttigt för eder att jag går bort, ty om jag icke ginge bort, så komme icke Hjälparen/Tröstaren till eder, men då jag nu går bort, skall jag sända honom till eder.

Apostlarna och den första församlingen levde i Jesu närvaro. Den avgörande skillnaden för vilken innebörd Jesu tillkommelse har för oss, ligger i om det är den frånvarande Herren Jesus som kommer eller om det är den närvarande Herren Jesus som kommer.

I Matt 21–25, då Jesus gör upp med Israels hus, framställer han ett antal liknelser, först för de judar av det gamla förbundet, som vägrade hörsamma honom, och sedan för sina lärjungar.

En del av liknelserna ägde alltså sin tillämpning på Jesu tillkommelse i köttet, som var för handen, en del av liknelserna äger sin tillämpning på Jesu andra tillkommelse. Och det finns märkliga paralleller i liknelsernas mening och betydelse.

Vi läser om en husbonde som planterar en vingård, och sedan far utrikes, i Matt 21:33–41, vi läser om en konung som gör bröllop åt sin son, i Matt 22:1–14, vi läser om herren som sätter tjänare över sitt husfolk innan han försvinner ur bilden, för att oväntat återvända, i Matt 24:45–51, och vi läser om mannen som överlämnade olika antal pund åt sina tjänare, innan han far utrikes, i Matt 25:14–30.

Alla dessa exempel, och även an-

dra, skildrar ett händelseförlopp där huvudpersonen själv för tillfället är fysiskt frånvarande. De talar om hur man bör uppträda då Herren Jesus till det yttre synes vara frånvarande – man bör uppträda som att han är närvarande. Varför? Därför att han är det, genom sitt Ord och genom Anden!

Problemen inställer sig när man förlorar respekten för dessa grundläggande men enkla regler..."de aktade icke därpå", läser vi i Matt 22:5. Och i Matt 24:49..."han begynner slå sina medtjänare och äter och dricker med dem som äro druckna."

– Att slå sina medtjänare, att äta och dricka med dem som är druckna – det illustrerar för oss problemets verkliga kärna, i alltför många fall, inför Jesu tillkommelse. Den tjänaren som det här är frågan visar genom sitt handlande hur ett sammanhang har förlorat all betydelse för honom, nämligen det som han har blivit kallad av Gud att tjäna i – och hur ett annat sammanhang har fångat hans intresse och engagemang så, att han där genom dryckenskap och berusning kan demonstrera sitt förakt mot kallelsen och kallelsens Herre – Jesus Kristus.

Tjänaren slår sina medtjänare och han äter och dricker med dem som äro druckna. Det handlar om två olika kategorier av människor, tjänaren drar sig ifrån den ena gruppen, medtjänarna och dras till den andra gruppen, de druckna. Man kan ju fråga sig vad de är druckna av. Alkoholhaltiga drycker berusar, men det finns även annat som berusar.

"Ve dem", läser vi i Judas brev, den elvte versen:

– De hava trätt in på Kains väg, de hava för löns skull störtat sig i Balaams villfarelse och de hava gått förlorade till följd av en gensträvighet, lik Koras.

Alla dessa tre nämnda exempel är också människor som har haft kallelsen att tjäna Gud, som har deltagit i offer och gudstjänst, men som av olika skäl har dragit sig ifrån sina bröder, har distanserat sig från dem, ja, satt sig över dem med förödande resultat som följd.

Villfarelsens vin berusar det med, det åstadkom att Balaam, eller Bileam, välsignade Israels folk men sedan i praktisk handling lade ett ont råd mot dem. Han drogs inte till Israel, till bröderna i tron, utan han drogs till Balak, konungen, och till de mäktiga i Moabs land, och ville ha ett gott förhållande till dem, trots allt.

Mycket avslöjande är också det som står i Matt 22:15:

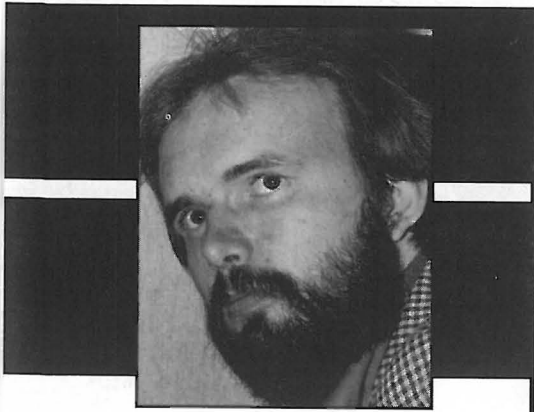
– Därefter gingo fariseerna bort och fattade det beslutet att de skulle söka snärja honom genom något hans ord.

Man ville vända Herrens ord mot Herren själv. Och detta är genombrottet för allt avfall, så sker det att alla instruktioner som har meddelats, alla inbjudningar och alla visitationer slås ned och tillbakavisas. Inte för inte säger Jesus om "den dagen" i Luk 21:35:

– Såsom en snara skall den komma över hela jordens alla inbyggare.

Fariseerna ville snärja Jesus, men de snärjde sig själva. Idag arbetar deras arvtagare oförtrutet och målmedvetet med samma mål för ögonen, men med det resultatet att de snärjer hela mänskligheten.

De skriftlärde fångar mänskligheten i skrifternas hus, där man har vänt Kristi ord mot Kristus själv. Präster och teologer, predikanter och lärare fullbordar arbetet i våra dagar, de snärjer mänskligheten i det skrifternas hus, som innerst inne är "övergivet och öde" i Matt 23:38. De tjänar glatt den husbonde, som "icke tillstad-

Av Hans Lindelöw

de att någon bröt sig in i hans hus", Matt 24:43. Läran är klar, teologin är färdig, tolkningarna är gjorda – den evangeliska världskristenheten profilerar sig som en strömlinjeformad superkristen.

En tvåtusentalets strömlinjeformade superkristen håller på att ta form, och utrustas efterhand också med all katolsk rekvisit som är nödvändig för den ekumeniska, ekonomiska och politiska harmonin.

Men ve dem som står utanför denna teologis "hus" med ett avvikande besked, som gör att den harmoniska bilden spricker!

Vad har skett?

Den Herre, som skulle närvara, genom sitt ord och genom sanningens ande har blivit tvungna att dra sig tillbaka och är frånvarande, inte bara till det yttre utan också till det inre. Huset är tomt, skrifterna är tomma och intetsägande, hjärtana är tomma, tankarna är tomma och historien upprepar sig. Den frånvarande Herren kommer – till dom. Likväl fullbordas historien enligt det profetiska ordet:

–Först måste avfallet hava skett och Laglöshetens människa, fördärvets man, hava trätt fram. (2 Tess 2:3)

Man avföll från Ordet, man röjde undan Jesu budskap, man förvisade Jesu vittnen, ja, förjagade och dräpte dem. (Upp. 1:3)

–Jag, Johannes, eder broder, som med eder har del i bedrävelsen och riket och ståndaktigheten i Jesus, jag befann mig på den ö som heter Patmos, för Guds ords och för Jesu vittnesbörds skull.

Han var förvisad, men han levde i Jesu närvaro. Den omständigheten att Jesus skulle komma på himmelens skyar, var en del av den oerhörda gudomliga närvaro som aposteln Johannes levde i, genom Jesus Kristus och genom den helige Ande.

De ovannämnda exemplen visar för oss vilken avgörande skillnad Jesu tillkommelse innebär, för de som lever i hans närvaro eller lever i hans frånvaro. Låt oss ta varning av de varnande exemplen. Låt oss göra som Johannes och de med honom, Låt oss leva i Jesu närvaro – inför Jesu tillkommelse.

Mats Sundström, Rosvik:

Jag blev FRÄLST!

– När jag inte väntade det började jag helt plötsligt, utan förvarning, tala Kanaans nya tungomål.

Många är längtande efter den frälsning som Jesus har att ge. Det var även jag, när jag 1970 for ned till Stockholm för att där arbeta som snickare.

Maranataförsamlingens lokal i Stockholm var då "Britt-Marie", en f.d. dansrestaurang, belägen på S:t Eriksgatan.

Det som grep mej då, är nu idag lika levande som för 22 år sedan. Sången, vittnesbörden och predikan, minns jag med glädje. Upplevelser som frälsning, dop och andedop är minnen förenade med gudomliga skeden. Min längtan efter frälsning fick sitt svar i ett Maranatomöte en söndag kväll 1970. Mötet började med väckelsesånger, som för mej då som nu öppnar för Guds Ande. Efter vittnesbörd av Ulla Johansson m.fl, var det när inbjudan till frälsning kom, lätt att ta stegen fram till första bänk och där uppleva frälsningsglädjen.

Efter några veckor, döptes min fru och jag av Arne Imsen. Gåvan att tala i tungor hade jag föreställt mej skulle komma på ett särskilt sätt, därför gick jag ofta fram till förbön. När jag ej väntade det, under en predikan som Arne höll, började jag helt plötsligt, utan förvarning, tala Kanaans nya tungomål.

Nu, sedan många år tillbaka, bor vi i Rosvik i Norrbotten, där jag är barnfödd. Under de år som gått, har jag hållit kontakt med Maranata på olika sätt. Mötesbesök, arbete, osv.

I Luleå har jag och några vänner i ett års tid med Guds ledning anordnat väckelsemöten i IOGT och i Folkets Hus. Vi har fått bedja för behövande, och två har blivit frälsta, och av dem har en blivit döpt. Det har samlats bra

med folk; oftast mellan 12 och 25 personer. Det var härliga bönemöten med bön, sång och bibelläsning (och kaffe!).

När jag föreslog att vi borde anordna offentliga möten, svek modet på de flesta. När vi senare började, gick det mycket bra. Som det varit hos oss, är det på många andra platser. Min övertygelse är att många i Sverige av dem som upplevt och varit med om maranatabudskapet, trivs dåligt i de sammanhang de nu befinner sig i. Väckelsesångerna, vittnesbörden, väckelsepredikningarna och den mötesform som förut varit vanlig, har mer och mer trängts undan. Idag sitter många som upplevt väckelsemötenas välsignelse och glädje, i andra kristna sammanhang utan uppgift. Det är lättare att gå till ett möte där 100, 500, ja, upp till 3000 personer samlats.

Med åren har många tappat modet. De vågar ej stå för sin övertygelse. Där två eller tre är församlade i Jesu namn, där är han mitt ibland oss. Felet vi gör, är att vi ser oss omkring och jämför med andra grupper och deras antal. I många kristna sammanhang, används medlemsantalet som ett argument för framgång.

Om de kristna, som upplevt maranatabudskapet och nu uppehåller sig i andra sammanhang, tog mod till sig och började anordna väckelsemöten, skulle de känna en stor välsignelse och glädje över att få träffas. Det är bättre att ha andlig gemenskap med fem personer och ha en uppgift och se resultat, än att sitta bland en stor mötespublik utan uppgift, och dessutom veta att i verkligheten hör jag ej hemma där, utan bland väckelsevännerna.

Hur ljuvligt det

–Ja, nog v

Stora barnfamiljer är ett typiskt kännetecken för maranatafolket. Här Fred och Iréne Örtegren med de sex barnen mellan sig.

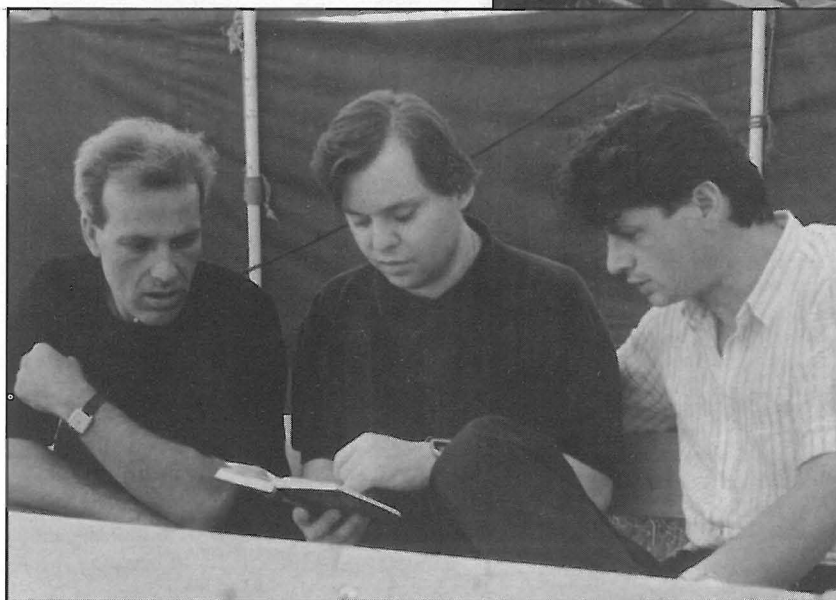

Personligen vill jag, utan att ta till några överord, säga, att de tre sista dagarna av årets Latorpskonferens, då jag tillsammans med min familj hade förmånen att få närvara och deltaga, var något av det mest vederkvickande och hugsvalande jag upplevt på det andliga planet. Det är verkligen på sin plats att utbrista i ett rungande TACK OCH LOV! till vår Herre, som genom Sitt bistånd (2 Krön. 16:9) gjorde det hela möjligt.

Detta var min första sommarkonferens tillsammans med Maranatafolket, till vilket jag själv vill räkna mig. Jag kom till konferensen med en stark förväntan, och det är ju till yttermera visso en av grundförutsättningarna för att man skall återvända hem, andligen berikad (Ps. 81:11)

Av budskapet i mötena framgick med all önskvärd tydlighet att Anden nu uppmanar församlingen att förbereda sig med avseende på Jesu snara tillkommelse. Detta framgick inte minst av broder Arne Imsens undervisning, där han utgick från bl. a. 2 Kor. 11. En ren och kristallklar förkunnelse, med ett uppfordrande och orienterande innehåll.

Vidare stod det också klart för oss, att det är Jesu återkomst vi bör ha för ögonen och att vi inte bör låta detta perspektiv skymmas av sådant som i och för sig är legitimt, men som i jämförelse med denna obeskrivliga tilldragelse ter sig i det närmaste oväsentligt.

Varje möte tolkades till olika språk. Här sitter Sergio Bubicic omgiven av ett par krigsflyktingar från f.d. Jugoslavien, spånt lyssnande till evangelium – enda hoppet i en hopplös värld.

Detta grep sannerligen tag i mig, och ingen annanstans blir budskapet om Jesu återkomst så påträngande och levande som hos Maranatafolket. Och det är just det, kära vänner, som vi behöver.

Sedan jag tillät Maranatabudskapet att drabba mig och genomsyra mig PÅ ALLVAR, har talet om Jesu återkomst blivit just det tröstebudskap som Paulus ville det skulle vara. (Se 1 Tes-

s. 4:18)

Nu fröjdas jag, när jag hör om detta, men det fanns en tid då jag hellre ville höra talas om de andra fasetterna i prismet.

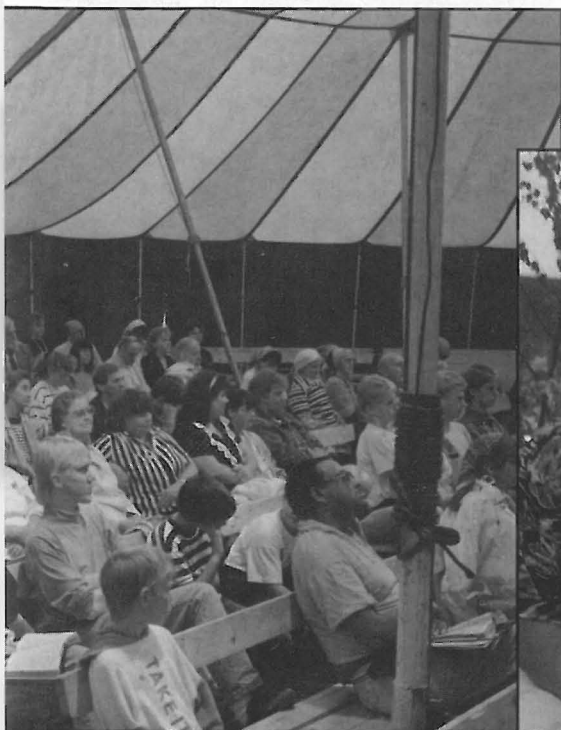
Under konferensens sista kvällsmöte upplevde vi en underbar salighet då vi sjön Aage Samuelssens härliga sång "Jag har något att säga". Självt har jag aldrig upplevt något liknande. Det kändes som om man skulle lyfta

är att möta...

är det fläktar från ovan!

RAPPORT:
Larz Gustavsson

De ledande profiler i konferensen: Gunno Andersson, Arne Imsen och Jan Egil Hafsaahl.

Det var för varmt inne i tältet ibland...

närsomhelst. Halleluja!

Med tacksamhet till Gud och Herrens vittnen och till alla syskon som på något sätt bidragit till att göra konferensen till det den var, konstaterar jag, att jag fick precis den uppmuntran och vägledning, den inspiration och laddning jag behövde.

Tack ska Du ha, Jesus!

Tack ska ni ha, syskon!

–Maranata är och förblir mitt andliga hem!

LENNART MÖLLER, heter en broder som i många år varit trogen Maranata. Han var den förste jag träffade på konferensområdet i Latorp, när jag anlände till den sommarfagert blommande Humlegården. I början av sextioalet var det många väckelsemöten i Göteborg och Trollhättan. Och broder Möller kände sig hemma:

– Det etablerade tilltalar mig inte. Det har inget "sting".

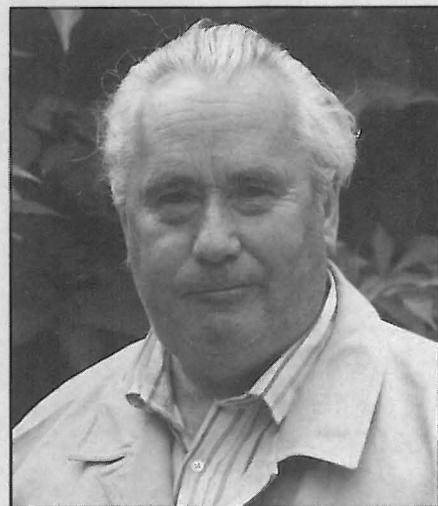
Det var med stor förväntan han åkte till konferensen.

– Det är så värdefullt att få lyssna till Arne Imsens undervisning. Han har ju inte bara predikningar, utan verkliga budskap, som det är så tunn-sått av numera.

Broder Möller fortsätter uttrycka sin glädje över "maranatatonen", som

han uttrycker det.

– Jag vill vara utanför lägret och bära smälet med Jesus i denna on-da och fräcka tid. Därför är och förblir Maranata mitt andliga hem!

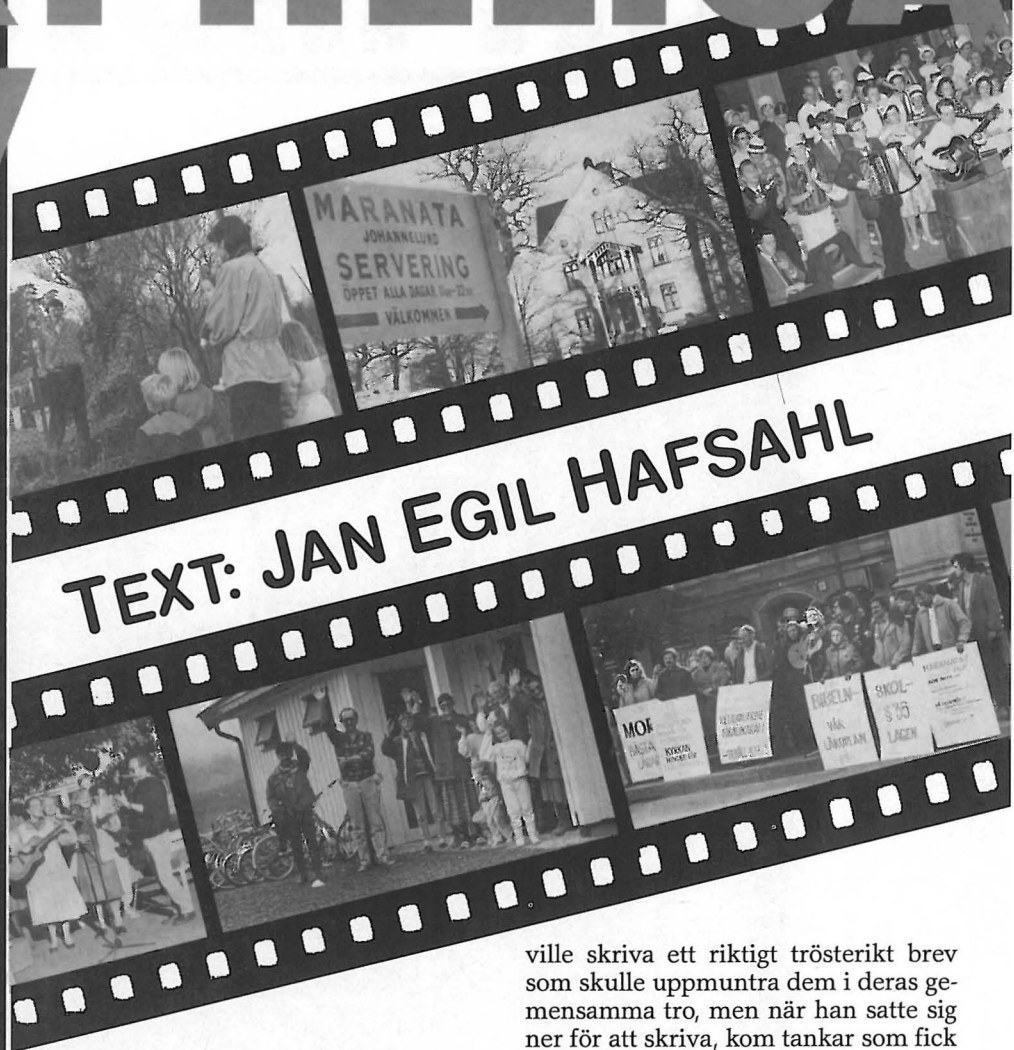
■ Lennart Möller

VÅRT HELIGA ARV

I ett oförglömligt möte under sistlidna sommarkonferens i Latorp, ställde oss en av de predikande bröderna inför det budskap om urkristet församlingsliv som gick ut i början av sjuttioalet. Vi ställdes på nytt inför det utmanande ansvaret att bära arvet vidare:

"Det har gått tjugo år sedan vi tog dessa avgörande steg för att leva i urkristen församlingssamfund. Och världen har inte blivit mera gudfruktig; snarare tvärt om. Ondskan intensifieras ständigt. Om det då var viktigt att tala om den inre gemenskapens nödvändighet, är det väl ännu mera viktigt idag. Det är nödvändigt att komma tillsammans varje dag; att leva tillsammans som en syskonskara kring Herren Jesus Kristus.

De riktlinjer som drogs upp under den första tiden var framför allt en utökad och fördjupad gemenskap. Vi satte oss ner och läste bibeln. Vi förstod att om vi skulle överleva som troende människor, måste vi komma samman varje dag för att odla gemenskapen. Församlingen är en livsgemenskap som inbegriper dygnets alla tjugofyra timmar, livet igenom."

TEXT: JAN EGIL HAFSAHL

Judas brev är det sista av de allmänna breven i Nya Testamentet, och har ett mycket speciellt budskap. Det är skrivet så sent som bortåt år 80 e. Kr, är ett av de absolut sista breven i NT och tar upp mycket bestämda ting för den urkristna församlingen. Judas, om vilken heter att han är Jesu Kristi tjänaare och Jakobs broder, har skrivit brevet.

Jesu fyra halvbröder är omnämnda i bibeln: Jakob, Judas, Simon och Josef. Vi kan se att de representerar tvivlarna. Johannes säger i sitt evangelium, att även Jesu bröder tvivlade på honom. Att man var med i Jesu familj, innebar alltså inte att man självklart vaar en troende människa. Det som kom att förändra hela situationen för den här brödraskaran, var uppståndelsen. Efter den var apostlarna samlade tillsammans med några kvinnor, bland andra Maria, Jesu moder, och hans bröder i övre salen. Det var just uppståndelsen och andedopsupplevelsen som förvandlade dessa bröder till troende kämpar i Guds rike. Jakob blev föreståndare i Jerusalem och Judas kringresande evangelist. Dessa bröder blev centralgestalter i den urkristna församlingens historia.

Denne Judas skrev ett brev till de i Jesus Kristus utvalda syskonen. Han

ville skriva ett riktigt trösterikt brev som skulle uppmuntra dem i deras gemensamma tro, men när han satte sig ner för att skriva, kom tankar som fick honom att ändra på brevets karaktär. Han hade fått informationer som gjorde det nödvändigt.

"Mina älskade, då jag nu med all iver har tagit mig för att skriva till eder om vår gemensamma frälsning, så finner jag det nödvändigt att i min skrivelse förmana eder." Brevet blev inte bara uppbyggligt, utan Judas förmanade syskonen att kämpa för den tro som en gång för alla blivit meddelad åt de heliga.

UPPMANING TILL STRID

Han såg det angeläget förmana dem att fortsätta strida för det som de en gång fått sig överlämnat, så att de inte blev förflackade. Det är alltså en uppmaning till strid; en uppmaning att kämpa för värderingar somliga var redo att överge.

Vad var det som var så värdefullt för denna församling, och som man nu riskerade att tappa greppet om? Sardesförsamlingen i Upp. 3:3 fick maningen: "Betänk hur du undfick Ordet, hörde det och tog vara därpå" I 2 Tim. 2 säger Paulus:

"Så blev du nu min son allt starkare i den nåd som är i Kristus Jesus. Och vad du har hört av mig, vad du har fått bekräftat av många vittnen, det må du förtro åt män som äro förtroende

värda och som kunna bli skickade att i sin ordning undervisa andra." Det finns alltså en trons succession; att överlämna budskapet åt dem som är förtroende värda.

Betyder det vi fått så mycket för oss att vi är redo kämpa och ge våra liv för det? Eller löper vi samma risk som läsarna av Judas' brev, vilka var redo att släppa taget om de värdefulla sanningar de fått. "Ty några människor hava innestlat sig hos eder, några om vilka för länge sedan blev skrivet att de skulle hemfalla under dom. Ogudaktiga människor, som missbruka vår Guds nåd till lösaktighet". Ett konstigt uttryck.

I norska bibeln står det "människor som förvänder Guds nåd." Och "skamlöshet" istället för "lösaktighet". På grekiska heter det "asergeja", vilket egentligen betyder "tygellöshet". Att förvända Guds nåd till tygellöshet. Den förvända nåden hade lett in i ett tygellöst förhållande, där man var redo att överge vissa värdefulla sanningar; missbruka vår Guds nåd till lösaktighet och förneka vår ende härskare och herre, Jesus Kristus.

Rotlöshet eller historielöshet är en av de farligaste fiender en kristen människa kan ha. Har man tappat förankringen i den heliga historien blir man lösskriven, tidsfixerad, och hamnar slutligen i ett fullständigt vakuum. Utan rötter får man heller ingen vision eller framtid. Det finns ett rotsystem och en grogrund vi aldrig får överge. Det är viktigt vara förankrad i den heliga historien, att se sin uppgift som ett led i utvecklingen.

Redan på denna tid fanns en gryen-

de kejsarkult. Den nådde sin kulmen med Diokletian, som ansåg sig själv vara Gud och krävde tillbedjan. Judas skriver en flammande kampskrift: "Släpp inte taget om det ni har fått, ge inte efter för de krav som ställs på er utifrån! Strid för den tro som en gång har blivit överlämnad åt eder!"

Om den signal, som basunen ger inte är otvetydig och ren, vem gör sig då redo till strid, frågar Paulus i ett av sina brev. När man varit med i Guds verk ett antal år, undrar man ibland vad det beror på att den förkunnelse som i initialskedet bars fram och drog upp riktlinjer, efter några år övergivits. Som ett Herrens vittne undrar jag: Vad har vi gjort för fel? Har inte signalen varit tydlig? Kanske bristen är, att vi inte är vara sanna lärjungar.

Om någon vill vara Herrens lärjunge, måste han sätta sig ned och tänka efter, om han med tiotusen man kan möta tjugotusen. Det är en strid för evangelium, en kamp för det som blivit oss överlämnat. Är vi redo betala det pris det betingar att kämpa för de dyrbara och värdefulla sanningar som gav oss riktlinjerna för ett antal år sedan?

På alla områden i världen kommer församlingen att vara i underläge. Men det som håller liv i församlingen, är just kampen för existensen. Vi vet att om inte Herren hjälper oss, så går vi under. Vi är i underläge på alla områden, men ändå är vi kallade till strid. Kämpa för att komma in genom den trånga porten! Det är så lätt att bli efter på vägen. Därför måste vi som Herrens vittnen och församling mana varandra: "Släpp inte taget, håll ut!"

När profeten Elia skulle fara hem till himlen, frågade han Elisa: "Vad begär du av mig?" Elisa svarade: "Herre, ge mig en dubbel arvslott av din ande!" Elia svarade: "Om du ser mig när jag lämnar dig, då ska du få vad du begär!" De gick tillsammans, och när profeten lämnade jorden i sin elds-vagn, ropade Elisa: "Min fader, min fader! Du som för Israel är både vagnar och ryttare!" Elia var en enda människa, som för Israel utgjorde en hel armé. En man som var smord av Guds Ande, och för Israel var både hästar och vagnar.

Så är situationen. Med tiotusen ska vi möta tjugotusen. Striden är oerhörd, vi är dömda att förlora, om inte Herren hjälper oss.

ÄR VI REDO ATT KÄMPA?

I Hebr. 10:32 läser vi: "Men kommen ihåg den förgångna tiden, då I, sedan ljuset hade kommit till eder, ståndaktigt uthärdaden mången lidandets kamp och dels själva genom smålek och misshandling blivit gjorda till ett skådespel för världen, dels leden med andra som fingo genomgå sådant. Ty I haven delat de fångnas lidanden och med glädje underkastat eder att bliva berövade edra ägodelar. I vissten näm-

ligen, att I haven en egendom, som är bättre och bliver bestående. Så kasten nu icke bort eder frimodighet, som ju har med sig stor lön. I behöven nämligen ståndaktighet för att kunna göra Guds vilja och få, vad utlovat är."

Det fanns människor som hade förvänt Guds nåd och hamnat i tygellöshet, och som nu inte längre var redo att kämpa för den ende Herren. Är vi redo att kämpa för det som blivit oss överlämnat, eller går vi under för de krav som tiden ställer på oss? Vi talar om väckelsehistoria; människor som kämpat för vissa sanningar genom historien. Den pietistiska rörelsen, baptiströrelsen, pingströrelsen.

Olika väckelser har gått över Norden. Oerhörda sanningar har kommit fram i brytningsperioder. Men dessa människor har mötts av tidens krav, och de flesta har övergett de sanningar som var betydelsefulla i ett initialske.

För min del måste jag ibland sätta mig ned och fråga: "Herre, vad var det som grep mig den första tiden, när jag mötte det budskap som vi valt att stå för och upplever som Guds ljus för den här tiden? Och följdfrågan: "Herre, är jag idag redo att kämpa för detta, eller håller vi på att gå under för de krav tiden ställer på oss? Är vi redo att, trots underläge, kämpa för det som blivit oss anförtrött?"

FÖRSAMLINGEN INGEN 8.00 – 16.00 – GEMENSKAP

Låt mig vara personlig. De riktlinjer som drogs upp under den första tiden, var framför allt en utökad och fördjupad gemenskap. Vi satte oss ner och läste Bibeln. Vi förstod att om vi skulle överleva som troende människor, måste vi komma samman varje dag för att odla gemenskapen. Församlingen är ingen 8.00 – 16.00-gemenskap; det är en livsgemenskap som inbegriper dygnets alla tjugofyra timmar, livet igenom, på alla nivåer, värdefull och viktig.

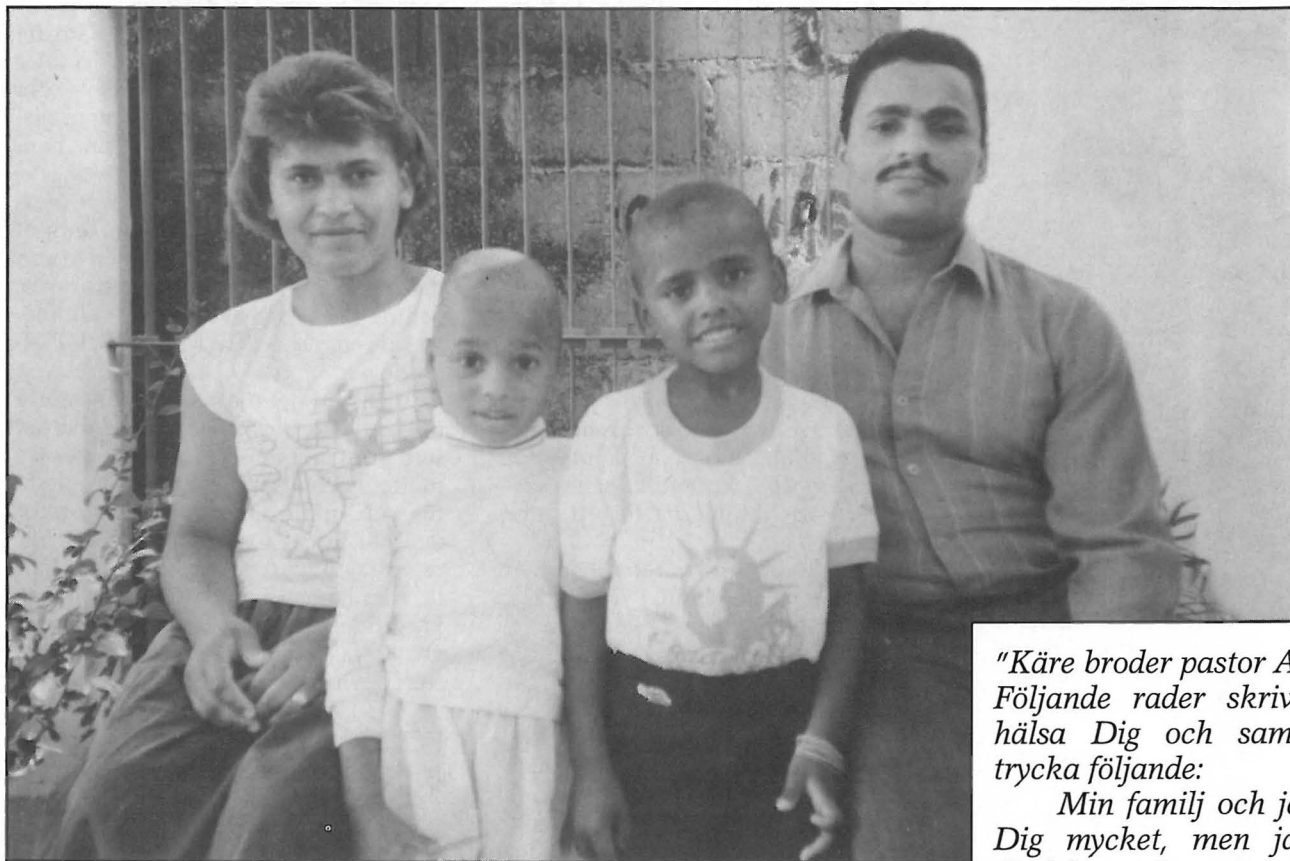
Det har gått tjugio år sedan vi tog dessa avgörande steg för att leva i urkristen församlingsgemenskap. Och världen har inte blivit mera gudfruktig; snarare tvärt om. Ondskan intensifieras ständigt. Om det då var viktigt att tala om den inre gemenskapens nödvändighet, är det väl ännu mera viktigt idag. Det är nödvändigt att komma tillsammans varje dag; att leva tillsammans som en syskonskara kring Herren Jesus Kristus.

Jag minns när jag med min familj flyttat från Stockholm till Västerås. Broder Arne Imsen ringde en dag och sa Jan Egil, du måste komma till Stockholm, för det är viktiga ting vi ska tala om!"

Jag satte mig på tåget och åkte till Stockholm och Johannelund. Så skulle vi tala om arbetsgemenskap på ett djupare plan. Broder Arne frågade

Esteleo från Dominikanska Republiken:

"Bevara alltid bl

Esteleo med familj.

Följande lilla brev är skrivet av Estelio, mannen i vidstående familjefoto. Han blev vunnen för Gud och döpes tillsammans med sin hustru av pastor Arne Imsen för omkring fem år sedan i Comunidad Maranata i Santo Domingo. Han är en av de närmaste grannarna till vårt missionscenter. Han bor i ett litet skjul, där det fanns varken golv, vattenledning eller möbler.

Genom församlingen har familjen fått hjälp till att lägga cementgolv och dessutom en vattenledning, som många andra fattiga grannar tacksamt köar till för att hämta vatten. Han är en duktig hantverkare, och har med många praktiska arbetsinsatser visat tacksamhet till församlingen för andlig och materiell hjälp.

Medan Berno Widén varit i Sverige några veckor för att delta i sommarkonferensen och hämta sin familj till missionsfältet, har Esteleo vakat över den familjebostad Berno hyrt och gjort iordning i närheten av Comunidad Maranatas missionscenter.

Det har gått litet upp och ner för Esteleo, men när han nu efter några år hälsar sin andlige far och församling-

en med detta brev, måste vi med tacksamhet och förkrosselse konstatera att Guds Ord burit frukt. Esteleo nämner i sitt brev om sin önskan att gifta sig "lagligt". Bland de fattiga finns många som av olika skäl aldrig åstadkommer ett registrerat äktenskap.

Det kostar pengar att skaffa legitimation och födelseattest. Även vigselceremonin måste betalas. Många kan inte läsa. De kommer från familjer på landet som kanske aldrig fått barnen ordentligt registrerade. Hela pappersexercisen blir svår och förödmjukande för dessa människor.

Många som kommer till tro på Jesus Kristus och vill döpa sig och ansluta sig till en församling, blir hindrade genom att församlingsledningen ställer krav på ett lagstadgat äktenskap för att godkänna dopkandidaten.

I Maranataförsamlingen har vi inte rest dessa villkor, med tanke på nämnda omständigheter, men de som mött Jesus till frälsning, ser det som ett led i upprättelsen att få sitt äktenskap legaliserat i samhälle och församling. Vi upplever det som en förmån att få ordna bröllop för våra kära syskon Estelio och Aura!

*"Käre broder pastor Arne;
Följande rader skrivs för att hälsa Dig och samtidigt uttrycka följande:*

Min familj och jag saknar Dig mycket, men jag tackar Gud för att Du gett mig det bästa man kan ge till en människa, nämligen Guds Ord. Tack vare Dig och syster Stina har jag idag frid med vår Herre Jesus Kristus. Jag sjunger alltid sång nummer 147, som ger mig många minnen om Dig.

Min familj och jag sänder dig foton som hälsning till dig och Maranataförsamlingen. Min fru och jag tänker gifta oss "lagligt" och i församlingen, men vi har inte de pengar som behövs; 5.000 peso. (Omkr. 2.500 kr) Kanske församlingen kan hjälpa mig med detta?

Jag förmanar varje broder att vi alltid ska bevara blicken på Jesus, därför han är vårt riktmärke, och bara i honom finns frälsning och evigt liv.

Med kärlek till min pastor Arne.

Esteleo och hans familj."

cken på Jesus!"

Äntligen fri!

I slutet av augusti nåddes vi av det glädjande beskedet att Eliseo Rodriguez, som avtjänat ett fängelsestraff för delaktighet i mord, blivit fri.

Eliseo kom till Comunidad Maranata, jagad av polisen; utan hopp för framtiden. Han lämnade sig åt Jesus Kristus, och lämnade sig åt myndigheterna för att avtjäna sitt rättmätiga straff. Under sina år i fängelset har Eliseo blivit känd för sin rättrådighet och hjälpsamhet. I Comunidad Maranatas hjälparbete bland fångarna, har han fungerat som nyckelperson. Framför allt har han varit ett Jesu Kristi vittne i en miljö där människor förlorar allt hopp. Låt oss bedja för Eliseo, att han får fortsätta som en Kristi slav när han nu äntligen blivit fri! I nästa nummer får vi läsa hans eget vittnesbörd om stormig väg från gangster till kristen!

■ Eliseo Rodriguez

Stöd fängelse- missionen i Santo Domingo!

Comunidad Maranata erbjuder läkarhjälp till fängelset Victoria, som är klassat som katastrofområde.

300 patienter behandlades vid senaste läkarmottagningen och det som nu främst behövs är antibiotika, parasitmedel och vitaminer.

10:- **är kostnaden
för läkemedel
till EN av
internerna.**

DITT BIDRAG KAN RÄDDA LIV!

Pg 44 10 05 – 6 förmedlar Din gåva!
Märk talongen "Läkemedel"

Det är försent...

Text: Stina Fridolfsson

Det är försent...

Vi har miljökonferenser dit välutbildade människor sammankallas från hela världen för att beskriva situationen och framlägga förslag till lösningar.

Vi vet vad som skadar miljön och vad som orsakat hålen i ozonskiktet som hittills omgett jorden med en skyddande hinna.

Vi vet varför vi har sura sjöar och nedsmutsad natur. Vi pratar i konferenser, kommittéer, seminarier, utskott och lagstiftande församlingar.

Under tiden fortsätter fabrikena att spy ut giftig rök och avfall i naturen. Man tillverkar oförtrutet plaster, kylskåp och mycket annat som vi vet åsamkar vår planet oläkliga sår. Det är för sent att försöka reparera.

Vi ordnar fredsskonferenser, fredsmarscher och demonstrationer. I FN och andra strategiska folkförsamlingar och platser håller vi möten och diskuterar krig och fred.

Medlare utses och sänds hit och dit, medan vi andlöst följer nyhetsrapporteringarna om nedrustning, upp- rustning, krig och konflikthärdar.

Under tiden fortsätter vi tillverka

vapenarsenaler av enorma mått och lägga ner kolossala resurser på att förbättra krigsmaskiner och bomber.

Det är försent

att stoppa och återkalla alla vapen och all krigsvetenskap som redan är i händerna på samvetslösa, ansvarslösa grupper, som verkligen inte är redo att ödsla tid på förhandlingar.

Vi följer rapporterna om hungerkatastrofer, fattiga folkskaror som förgås i undernäring, sjukdom och misär; människor som aldrig får en chans att lära sig läsa och skriva; som aldrig får känna hur det känns att vara mätt och frisk. Vi skickar av vårt överflöd en gåva, medan vi kämpar i facket för välbefinnande med höjda löner, och hoppas att EG ska skydda oss från fattigdom och nöd som grinar utanför de effektiva ekonomiska och politiska murarna.

Det är försent

att övervinna fattigdom, krig och miljökatastrofer. Klyftan mellan fattiga och rika växer. De sönderfallande stormakterna förlorar kontrollen över militära styrkor och vapen.

Gifterna från den tekniskt suveräna människans egoistiska exploaterande, sipprar oavbrutet ut och dränker vår planet i olja, smutsiga kemikalier, avgaser och radioaktiv strålning. Människan har i sitt egoistiska jagande efter välbefinnande och tillfredsställelse

utvecklat drifter som i perversa krav och utlevelser hotar hela människosläktet som art.

Det är försent

att rädda jorden. Men, min vän, det är inte för sent för människan att bli räddad. Du har fortfarande möjlighet att åkalla Jesu namn och bli frälst. Du kan få försoning; bli renad från synden i Jesu Kristi blod. Du kan bli född på nytt; vara med om ett andebyte, så att du istället för att ständigt kräva mer, får ett gudomligt behov att dela med dig – med glädje!

Den ende som kan ge framtid och hopp för denna förbannade jords innebyggare är Frälsaren Jesus Kristus. Han kommer snart igen för att hämta dem som hör Honom till. Vänd dig till honom och bed om frälsning och nytt liv. Men skynda dig! Det är snart för sent.

**"Jag arma människa!
Vem skall frälsa mig från
denna dödens kropp?
Gud vara tack genom Je-
sus Kristus, vår Herre!
Så finnes nu ingen fördö-
melse för dem som äro i
Kristus Jesus."**

Ur Rom. kap 7 o. 8.

– Det är naturligt för barnen att höra om Jesus och att höra honom till!

Text: Vivianne Quist

Nu har skolan börjat för Pilgrimsskolans elever i Bromma. In i det sista höll vi på med att bygga om ett gammalt klassrum till tre mindre.

Folke Jacobsson och Mats Sundström gjorde det tyngsta och det mesta av arbetet. Vi var flera stycken som hjälpte till. Var och en kunde till exempel måla och städa och ställa i ordning lokalerna. Det har också köpts in bänkar och stolar. Så för alla elever och lärare var det med både förväntan och bävan skolan började.

Det är skönt nu när skolan väl har börjat. Barnen får göra något konkret och vara i en kreativ miljö. Vi har ju den stora förmånen att arbeta med små klasser, så att alla barn kommer till. Det går alltså inte att gömma sig i mängden.

I Pilgrimsskolan går elever som föräldrarna har tagit ut ifrån det statliga skolsystemet. De tar ansvaret själva

för sina barns undervisning. Där hjälps lärare och föräldrar åt med undervisning och barnpassning.

Vi börjar skoldagen med morgonbön. Det är så viktigt att barnen får respekt och kunskap om Guds Ord.

Jag kan bara se på min äldste son, vilket stort intresse han har för Guds Ord. Det är naturligt för barn att höra om Jesus och att höra honom till. Att få dricka livets vatten till evigt liv.

Tänk att Jesus älskar dig precis som du är! Han vill frälsa just dig. Då får också du en fast grund att stå på, och frid i ditt hjärta.

Jag vill ge dig ett bibelord. Det är första Korinterbrevet 13; kärlekens lov. Läs och begrunda! Jag skriver ut de sista raderna för dig som inte har en bibel: "Så bliva de då bestående, tron, hoppet, kärleken, dessa tre; men störst bland dem är kärleken!"

Skolbarnens föräldrar hjälpte själva till med att färdigställa de nybyggda klassrummen. Här är det Vivianne som målar dörrar och lister. Till vänster skymtar maken Jonas.

Hjälp oss hjälpa!

Från krigshärdar i Europa kommer sändigt nya människor till oss på Bällsta MissionsCenter. Hjälp oss nå ut med evangelium till dessa på deras eget språk!

**Post Giro
441005 – 6**

MARANATA BLEV...

fortsättning från sidan 9

tyckte Birger det var dags att tvätta bort bokstäverna. Han stod i det stora innegaraget på kvällen med ett rakblad i handen för att börja lossa på bokstäverna.

– Då hörde jag en röst: "Birger, tänker du sätta ljuset under skäppan?"

Birger beskriver noga, han vill att jag verkligen ska förstå att det här inte var någon inbillning:

– Jag hade inte hört dörren smälla igen, så jag var förvånad att någon sa mitt namn. Jag vände mig om och frågade: Vad säger du?" Rösten var så len och varm – Birger avbryter sig, med ett förläget leende: Det är svårt att förklara. Men den repeterade: "Tänker du sätta ljuset under skäppan."

– Jag stod rakt upp och ner, jag vet inte vad jag tänkte. Nu förstod jag ju vad det var, för det var ingen människa där. Tårarna började rinna. Jag förstod att det var ingen människa som tilltalat mig. Klockan var sju på kvällen när jag började tvätta bilen. Klockan ett ringde Eva till garaget och frågade vad som hänt, eftersom jag inte kom hem. Jag hade bara tvättat bilen. Resten av tiden hade jag bara stått där, helt överväldigad som man blir när man får ett sådant tilltal.

Bokstäverna fick stå kvar. Och bilen var den bästa jag haft. Den gick 30.000 mil utan reparationer. När karosseriet började bli slut, sålde jag den – med bokstäverna på!

Jesus den förste socialisten?

Översättning och
kommentar:
Hans Lindelöw

HUR SKA MAN FÖRSTÅ denna artikel ur "The Jerusalem Post" från den 27 juni i år?

Gorbatjovs besök ägnades mer utrymme i tidningen. I tre olika artiklar rapporterades och diskuterades besöket. Någon hade sagt att Gorbatjov kunde liknas vid Bibelns konung Kores, men detta motsades av tidningens reporter.

I huvudsak uppfattades dock Gorbatjov som oväntat positiv gentemot Israel och även som oväntat ärlig i sina ut-

talanden.

En kontroversiell incident uppstod när en israelisk journalist som själv var född i Ryssland anklagade Sovjetunionen för att ha fört en "kriminell" policy gentemot Israel. Gorbatjov svarade med skärpa att det inte var någon mening med att se tillbaka. För detta blev han kraftigt motsagd i ett senare nummer av "The Jerusalem Post". (4 juli)

Följande kommentar ur en av artik-

larna i tidningen från den 27 juni kanske ger ett gott underlag för den som vill ägna sin eftertanke åt Gorbatjovs märkliga uttalande vid Beit Gavriel: "Men Gorbatjovs uppriktighet väcker beundran även bland dem som med misstänksamhet betraktar en man som är utbildad i kommunismens sköte och som har klättrat uppför den kommunistiska makthierarkins steg."

THE JERUSALEM POST INTERNATIONAL EDITION

A disciple of Jesus, 'the first socialist'

ALLAN SHAPIRO

A more improbable scenario would be hard to imagine. Here was Mikhail Gorbachev, in his day the incarnation of the secular faith of Marxism-Leninism.

After touring the sites of the New Testament miracles along the northern shore of the Sea of Galilee, he arrived by boat at Beit Gavriel, Gita Sherovers modern miracle at the lake's southern extremity.

The venerable Jerusalem-based philanthropist envisages the nearly completed cultural and social center, built in memory of her son, as a focus of international intellectual discourse.

One conference hall, she explained to Gorbachev in her introductory remarks, is earmarked for the conclusion of the peace agreement between Israel and its Arab neighbors.

Carefully orchestrated by Dan Battir, former media adviser to two prime ministers and the center's director of international seminars, the Gorbachev visit was a stunning opener.

Gorbachev's thoughts, however, were not on the \$11.5 million complex at the southern end of the lake, but on his emotional response to the Christian holy sites on the northern shore. He declared himself a lifelong socialist, following in the footsteps of Jesus, the first socialist. If he was aware that he was speaking in the Jordan Valley, cradle of the kibbutz movement, he gave no indication of it.

The religious tone dominated throughout. The Russian and the Jewish people share common spiritual values, he declared. He apparently had no notion of how common social values found expression in the early formative days of Zionist socialism.

Visitor at Yad Vashem. (Klishtok)

Peace in the area, as well as social harmony, he said, would have to be founded on the spirit of Jesus.

The most striking aspect of Gorbachev's speech at Beit Gavriel, delivered without a prepared text, was that he clearly meant every word of it.

It is amazing how skin-deep the whole mind-set of philosophical Marxism-Leninism has proved to be, even for one of its most elevated disciples.

At Beit Gavriel, on the southern shores of the Sea of Galilee, Mikhail Gorbachev delivered his personal epitaph on the Communist Revolution. And he did it quite unintentionally.

EN JESU LÄRJUNGE, "DEN FÖRSTA SOCIALISTEN". Av Allan Shapiro

En mer otrolig iscensättning skulle vara svår att föreställa sig. Här befann sig alltså Michail Gorbatjov, i sin tid inkarnationen av Marxism-Leninismens världsliga tro. Efter att ha gjort en rundtur förbi platserna för Nya Testamentets underverk längs med den Galileiska sjöns norra strand, anlände han med båt till Beit Gavriel, Gita Sherovers moderna underverk vid sjöns sydliga vik.

Den dyrkade, i Jerusalem bosatta filantropen, använder det nästan färdigbyggda kulturella och sociala centret, som byggts till minne av hennes son, som en samlingspunkt för internationell, intellektuell diskussion.

En konferenssal, förklarade hon för Gorbatjov i sina inledande hälsningar, är öronmärkt för slutförandet av fredsavtalet mellan Israel och dess arabiska grannar.

Försiktigt anförd av Dan Battir, som tidigare har varit pressekreterare åt två premiärministrar och som nu är centrets direktör för internationella seminarier, blev Gorbatjovs besök en häpnadsväckande öppning.

Gorbatjovs tankar, emellertid, gällde inte 11,5 miljon-dollar komplexet vid sjöns sydliga del, utan hans känslomässiga relation till de heliga kristna platserna på den norra stranden. Han förklarade att han varit en socialist hela sitt liv, som följt i Jesu, den förste socialistens, fotspår. Om han var medveten om att han talade i Jordandalen, vilken är kibbutzrörelsens vagg, så visade han i alla fall inget tecken på det.

Den religiösa tonen dominerade helt. Det ryska och det judiska folket delar gemensamma andliga värden, förklarade han. Han hade uppenbarligen ingen föreställning om hur gemensamma sociala värderingar tog sig uttryck i de tidiga år då den sionistiska socialismen formades.

Fred i området, såväl som social harmoni, sade han, måste grundas i Jesu anda.

Det mest frapperande med Gorbatjovs tal vid Beit Gavriel, vilket framfördes utan någon förberedd text, var att han helt klart menade varenda ord av det.

Det är förunderligt, hur grund hela uppsättningen av Marxist-Leninistisk filosofi har visat sig vara, även för en av dess mest upphöjda lärjungar.

Vid Beit Gavriel, på den Galileiska sjöns sydliga stränder, överlämnade Michail Gorbatjov sitt personliga griftetal över den kommunistiska revolutionen. Och han gjorde det ganska oavsiktligt.

Samuel Svensson
EG i den bibliska profetians ljus
121 sidor
Gospel SAM AB

Är inte parusin, läran om Jesu återkomst, all eskatalogis kärna och mål? Det visar sig att det inte är Skriften, den heliga, som är inspirationskällan till denna bok; utan ett par doktorsavhandlingar och några ockulta skrifter.

Gospel SAM AB har i dagarna kommit ut med en bok: "EG – i den bibliska profetians ljus". Det är Samuel Svensson, pastor inom pingsrörelsen sedan 25 år tillbaka, som har författat boken.

Gospel SAM AB eller evangelium enligt Samuel Svensson AB. Samuel Gospel Sam AB's testamente till dagens kristna. Varför inte Samspar Gospel Sam? Ja, framtoningen är i kommersialismens tecken, där också på den kristnes marknad profiten är hårt bunden till boktiteln.

Varje skriftställare önskar väl nå den större läsekretsen, men hur svarar titeln emot innehållet inför den massiva vilshenhet dagens kristna i ämnet åtnjuter? Enligt Svensson är det två ting som gjort honom kapabel att inför allmänheten röra om i grumligt självklighetens vatten. Den främsta orsaken synes vara den debatt han själv i mångt och mycket noggsamt odlat. Det andra upphovet är doktorsavhandlingar av en tysk och en fransman.

Det borde vara långt ifrån galematias, då man söker bidraga med något i detta väldiga ämne – det eskatalogiska. Här har vi en skrift, grundad på profanhistorien; fri ifrån profetiskt ljus till upplysning; vilket boken vill ge intryck av att ha. Det bör redan här sägas att de i ämnet obevandrade, bör hålla sig på behörigt avstånd till denna villfarelsens kunskapskälla.

Av Thommy Jacobsson

Markör för avfallet

Boken "EG i den bibliska profetians ljus" är ett dokument av en pingstvän i bästa otros anda till förledelse. Det är väl ändå gängse att man håller sig fast till bibelordet för att, om så är möjligt, spegla profanhistorien, och ge bifall åt den heliga Skriftens riktighet. Samuel Svensson använder sig av gudsförnekarens metod. Han låter den icke bibliska historien vara sitt rättesnöre och sänklod, då han grusar tilltron på många Skriftens ord. Han gör detta i sin bok under skenet av att en nyprövning av profetierna är berättigad, men inte grundad på vare sig uppenbarelse, eller visdomens eller kunskapens ord.

Kunskapsmässigt stympade

Är inte parusin, läran om Jesu återkomst, all eskatalogis kärna och mål? Samuel Svensson går förbi parusin, och har därmed trätt ur ämnet. Det visar sig att det inte är Skriften, den heliga, som är inspirationskällan; utan ett par doktorsavhandlingar och några ockulta skrifter.

Ganska omgående, redan i första kapitlet, tar han itu med sitt arv. Han radar upp förkunnare från sina egna led; vilka få framstå som fantasifulla och något kunskapsmässigt stympade ifråga om tolkningar av de verkliga krafterna bakom de bibliska realiteterna, Antikrist, Vilddjuren, den falske profeten, samt tiden och preludierna för desamma, osv.

Retroaktivt bespottar han de av gårdagen, med orden ifrån 2 Petr. 3:4, fastän i ett annat tempus: "Hur gick det med löftet om hans tillkommelse?" Samuel Svensson använder sig frejdigt av skrifter, vilka hans föregångare inte ens vågade benämna med epitetet apokryfer.

Genomgående underminerar han tilltron till Danielsboken, och i bästa fall, placerar han denna profetiska bok bland de historiska.

Det mest avskyvärda, då det fram-

står så ohöjlt, är hans misstroende emot Johannes Uppenbarelsesbok. Några rader ifrån sidan 57, C3.1. får bli illustrationen och det prov på att boken är totalt förkastlig för den bibeltroende; till råd för Midnattsropets läsare. Han ger själv uttryck för antikristlig anda, då vi här kan jämföra Upp. 1:1 med teol. kand., tillika doktorand i Nya Testamentets Exegetik:

Samuel Svenssons rättrogenhet

Citat ur boken:
UPPENBARELSEBOKENS FÖRE-
STÄLLNINGSVÄRLD

"När vi väl har löst gåtan om den tid i vilken Uppenbarelsesboken skrevs, och också vilka adressater den i första hand riktar sig till, så uppstår frågan: Vad vet vi om den föreställningsvärld som Upp:s adressater refererade till? Hur såg deras världsuppfattning ut? Vilka förhoppningar och farhågor hyste man? Vilken litteratur läste man, förutom bibeln? I den mån sådan litteratur är känd och i den mån den kastar ljus över Uppenbarelsesbokens föreställningsvärld är den väl värd en presentation?: Sådan litteratur finns! I vårt sammanhang högst intressanta är de "Sibyllinska oraklerna" och "Jesaja himmelsfärd."

All kommentar synes härefter vara överflödig. Ohämmat låter bror Svensson oss få veta mycket om trollpackor, Sibyllinska orakler och annat. Han behandlar bibelns sista bok med den respektlöshet som den själv varnar för, och öppnar för det katolska prästerskapets specialitet: Babylons religion.

Boken "EG i den bibliska profetians ljus" är en markör. "Ty först måste avfallet hava skett..." (2 Tess. 2:3). Kan avfallet gestaltas mera konkret, än denna boks framställning ger för handen? Dess syften har bland andra varit politiska, då ett EG-medlemskap synes inomvärldsligt lösa även de kristnas svårigheter.

Denna bok av Samuel Svensson har en given plats – på bokbålet.

HÅLL FAST DET DU...

Fortsättning från sidan 11

te heller de ljumma kristna. Men de som hör, de svarar: Kom, Herre Jesus Kristus! Pilgrimerna, främlingarna som längtar hem ropar. De lever inte i något gråmelerat religiöst tillstånd; de lever i sanningen, i ljuset, och ivrigt väntande sin brudgom.

Anden och bruden säger kom, och den som hör det, han romar KOM – Maranata! Det är bibelns sista budskap till församlingen. Och så händer det vi vet ska hända, fastän vi inte förstår höja beredskapen. Löfte blir verklighet; teori blir upplevelse.

"De som voro redo, gingo in", beskriver Guds Ord. "Omsider kommo ock de andra!". "De andra" var också en kategori. Hor du till dem? Fastän de var mitt inne i gemenskapen, var de trots allt utanför, och det som skilde dem från dem som var redo, var livs- och oljefrågan.

Vi läser om detta i bibeln, men har alldeles för små kärler för att förstå djupen i detta. Men Gud vill fylla de små kärnen. Vi faller ofta för frestelsen att glida in i det som är allmänt. Vi somnar tillsammans med de andra. Där är

var begränsning.

Allteftersom midnattstiden närmar sig, blir det profetiska ljuset allt svagare. Profetsyner mäktar inte nå fram. Men vid midnattstiden slår budskapet igenom; skärande, skälvande och omskakande. Vad ska vi göra? Världen kan inte ge svar eller lösningar.

Det är bedrägeri tro att kyrkor eller samtidens stora andar ska ha någon hjälp att ge. De försöker bara vilseföra oss ge människorna föreställning om att det skulle finnas en annan lösning än blodet, korset och andens liv.

Ett nytt sätt att ingjuta New Age-föreställningar i människornas sinnen, så att de inte bara somnar in, utan också upphör vara uthålliga och ståndaktiga. De upphör att leva sitt enkla, naturliga liv i gemenskap med Herren Jesus Kristus; de upphör att intressera sig för det som egentligen är fundamentet för hela församlingen: Namnet och Ordet. "Du har tagit vara på mitt ord, och har icke förnekat mitt namn – – – skall ock jag taga vara på dig". Det finns logik i det Gud gör!

Fly bort från halvsanningar och lögner, fly bort ifrån dåligt sällskap, fly från ljumhet och allt detta som är så typiskt i tiden och tränger in överallt. Fly från den förklädda makt som

opererar på så många plan och områden. Fly för ditt livs skull!

Vi behöver komma till den källa som är upprättad i Sion för Guds eget folk. Vi behöver där uppleva rening och befrielse. Snart kommer Jesus! Fyll sinnet med Ordet! Ståndaktighet är något annat än tröghet och försumlighet. Var inte passiv; för att överleva måste vi ha en inbjudan från himlen lysande som en eldskrift över våra liv. Vi vet vad som väntar världen; det Babylon som växt fram under några årtusenden. Elden från himlen uppfyller oss, och gör oss till dårar för världen och främlingar för våra närmaste släktingar.

Se, jag kommer snart! Så löd budskapet till de första kristna, och fastän tillkommelsen tillsynes var långt borta, kände de: Han kommer. Han kommer snart. Den helige Ande gör att tidsåldrarna smälter ihop, och då vi ser hans tillkommelse i Andens ljus blir allt så smått i tiden och stort i härligheten.

Håll ut – Jesus kommer snart! Bilden av Honom har vi i Ordet, och det som hjälper oss att se klart är korsets kraft; blodets renande makt och den helige Andes uppenbarelse. ■

VÅRT HELIGA ARV

Fortsättning från sidan 19

mig vad jag sysslade med på dagarna. Jag körde truck på ASEA, berättade jag. Arne skrev på svarta tavlan. Jan Egil, stod det, truck, ASEA. Vad tjänar du i timmen? Det var väl sådär hundra kronor. Vad tjänar världen på dina insatser? Världen? Jag tyckte att jag skötte ett hederligt jobb. Verksamheten därhemma måste finansieras, och jag jobbade hårt för att få ihop till den. Vad tjänar världen på dina insatser?

Frågan slog ner i mig som en bomb. Det var ett helt nytt perspektiv. Tjänar världen någonting på mina insatser? Självklart gör den det. Vi skrev upp på tavlan vad världen fick, och det var inte lite. Ju mer jag jobbade, dess mer fick världen. Det var en fruktansvärd upptäckt, att jag kunde vara så dum. Det var dent hälsosammaste upplevelse jag varit med om, och jag tackar Gud för det som blivit mig givet.

Den dagen skedde något, Gud vare lov, i min inre värld. Jag förstod att om det skulle var någon mening med mitt kristenliv, måste det ske en förändring i hela min vardag. En förändring som skulle handla om mitt arbete, hur jag använde min tid, utnyttjade mina krafter, mina resurser, hur jag levde med min familj och mina syskon. Hela livet blev omkastat den dagen!

Jag åkte hem, djupt deprimerad. Jag tyckte att det kristna liv jag levat var meningslöst. Jag brukade gå ut och uppsöka människor på gatorna. Även den natten gick jag ut. Jag träffa-

de en äldre man, djuptt alkoholiserad. Vi kom att samtala; jag bjöd hem honom, väckte min fru och bad henne koka kaffe och breda smörgås åt oss. Vi satt och samtalade. Han berättade att han ända från barndomen hela sitt liv gått ut och in på anstalter.

Han började gråta heejdlöst, och sa: "Detta har jag aldrig förr upplevt – vi är ju nästan som en familj. Det verkar som du bryr dig om mig, vi äter vid samma bord, jag sitter i din soffa och upplever människokärlek."

De två händelser jag nu skildrat, är mycket dyrbara för mig. Något blev mig överlämnat som skakade om hela min varelse. Det går inte leva för sig själv, sig själv till behag. Det går inte tänka på vad jag själv kan få ut av livet.

TIDEN KRÄVER INSATSER

Församlingen måste bli en familj, där det finns plats för alla omkring samma bord. I bibeln talas om den heliga kyssen. Det är svårt att kyssas på avstånd; en kyss kräver närhet. Det är svårt att ha gemenskap med någon som är många kilometer bort. Det är betydelsefullt att komma tillsammans.

Syskon, har vi övergivit sanningen, eller är det fortfarande betydelsefullt för oss? Har vi som Herrens vittnen givit klara signaler, så människor gör sig redo till strid? Det är lätt att glida in i något annat. Det är alltid en kamp för att få gemenskapen att fungera. Kampen för evangelium, för församlingen, för gemenskapen, för stormiljön, kampen för att få vara tillsam-

mans!

Tiden kräver insatser av oss; politiskt, socialt, etc. Den centrala frågan för oss är att kämpa för evangelium, eller gå under för tidens krav. När de unga bröderna kommer upp i arton-årsåldern, får de bruna kuvert i postlådan om inställelse till militärtjänst. När barnen kommer upp i sjuårsåldern, kräver tiden av föräldrarna att barnen ska inskrivas i skolan, för att malas sönder till ingenting. Vad kräver tiden av oss när det gäller standard, mode, osv. Det är lätt att halka och bli efter på vägen. Tiden kräver att vi ska surfa med på modevågorna.

Judas griper till den heliga historien, han säger: "Kom nämligen ihåg huru det var". Och han illustrerar det han talar om: Hur var det med dem som tågade ut ur Egypten; hur många var de? Det var ju miljontals människor; 600 000 man förutom kvinnor och barn, en oerhörd skara som hörde frihetssignalerna och tågade ut. Judas fortsätter att påminna om hur Gud, fastän han frälst sitt folk ut ur Egyptens land, efteråt förgjorde dem som inte trodde.

Miljoner människor tågade ut. De döptes i Röda havet, döptes i molnsken; men ändå bäddades de ner i ökensanden, och kom aldrig in i Guds vila. Alla gick ut. Eendast två gick in. Vad hade under tiden hänt med de övriga? Att man har en lycklig start, innebär inte att man får en lycklig avslutning.

Syskon, vi är inte hemma än. Vi har en kamp att utkämpa för evangeli-

um; för värdefulla sanningar som blivit överlämnade åt oss. Judas tar oss också med till Sodom och Gomorra. Lot valde Sodomslätten, för den var ljuvlig som Edens lustgård. Men det var innan Gud lät eld och svavel regna över dessa städer.

Det som i ett skede tycktes så attraktivt, med dragningskraft till ett lättare och bekvämare liv; utan ständiga problem och konflikter, det valde Lot. Judas fann det nödvändigt att påminna om dem som lämnade Egypten, dem som lämnade sin furstehöghet i den andliga världen, och Sodom och Gomorra. Han grep till historien, och varnade: Övergiv inte de heliga riktlinjerna!

Må Herren förlåta oss som förkunnar hans Ord, om vi gjort det på ett sådant sätt att det leder till lättja; till att människor överger sanningen istället för att fördjupa sig i den. Vi har inte förmått tala om gemenskapsidealen som Guds Ord givit oss på ett sådant sätt att människor vill gå in under villkoren.

"Skyar utan vatten, skyar som drivas bort av vindarna" beskriver Judas. Vi borde vara skyar fyllda med vatten. När trossyskonen samlas har var och en något särskilt att meddela. Man kommer inte i första hand för att få, men för att ge; för att berika och hugsvala varandra. Tröst, uppmuntran, brödrakärlek. Det vill Gud med oss.

FRUKTBÄRANDE SKOTT

I Ef. 4:11–14 skriver Paulus: "Och han gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare. Ty han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarevärv, att uppbygga Kristi kropp till dess att vi allasammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bli fullvuxna, intill Kristi fullhet. Så skulle vi icke mer vara barn, icke såsom havets vågor drivas omkring av vart vindkast i läran."

Vi ska stå fasta, väl grundade och rotade, så att vi inte drivs omkring av de olika lärorna och inspirationerna. Rotlösa människor är alltid redo att hoppa hit och dit, därför att de har förlorat fästet i verkligheten. "Var gren i mig som icke bär frukt, den tager han bort." Varje skott som försöker förhäva sig, klipper han av, ty de som ska bli starka och fruktbärande, är de som vänder sig ned emot jorden. Vildskotten som sticker upp, klipper han av. Det är vingårdsmannens princip.

Jesus hungrar efter rättfärdighetsfrukt i sin församling. Han vill se oss växa till och ta form så att han kan få mättnad och hugsvalelse. Växa till i kärlek, i kunskap och broderlig gemenskap; växa i nåden. Detta är församlingens rättfärdighetsfrukt, som

ger Jesus mättnad. Han räknar inte med våra naturliga förutsättningar, för han vet att vi är stoft. Det finns inga förutsättningar att bygga en människa av jordens stoft, men Gud gjorde det, och han inbläste sin livsande i henne.

Gud har byggt sin församling av jordens stoft! Och han manar oss att låta oss uppbyggas som levande stenar. Vill vi låta oss uppbyggas, eller är vi i protest och opposition när ordet når oss? Vi hör signalerna i undervisningen när riktlinjerna dras upp, och så känner vi protesten i bröstet. Jag kan inte. Jag orkar inte. Jag är för gammal. Jag är ensam. Vi har delade meningar i familjen. Och så vidare. En mängd protester. Men Petrus undervisar om att låta oss som levande stenar föras till byggnadsplatsen; fogas in i varandra genom kärlekens cement för att utgöra en växande helhet; en bönning åt Herren.

När Salomo byggde sitt tempel, använde han material ssom David vunnit i striden. Det kom alltså en tid för att bygga, men materialet var vunnit i krigstid. Ska något kunna byggas, så tarvas det strid och kamp för evangelium.

GUD TVINGAR INTE

Läs om Kains väg, Balams villfarelse; en genstridighet lik Koras. Kains väg är fikonlövets väg, religionens väg utan korsett. "Om någon vill vara min lärjunge, måste han taga sitt kors på sig och följa mig", sa Jesus. Vad innebär korset? Det handlar inte om syndabördan, för den orkar inte vår rygg bära. Vi får var och en göra personliga upplevelser av försakelse. Det gäller att vid valmöjligheten inte välja Sodomslätten. Gud tvingar inte på dig ett gemenskapsideal, men han erbjuder en möjlighet till sann församlingsgemenskap. Mose valde att lida tillsammans med Guds folk framför att ha en kort tids njutning.

När signalerna når dig, känner du kanske att ditt liv borde vara annorlunda. Att välja Guds väg innebär att bära sitt kors och följa honom. Den vägen är inte asfalterad som Kains autostrada. Den är smal och trång; få är de som finner den. Men det är den enda vägen som leder till livet.

Kains väg uppfyller alla mänskliga krav. Den har banats genom egna insatser; blommor och frukter. Tilltalande och väldoftande; tillfredsställande en opånyttfödd själs alla krav. Vad har vi att komma med? Korset, lidandet, efterföljelsen. Ingenting som attraherar eller drar.

Bileam var synkretismens upphovsman, ekumenikens pappa. Han välsignade Israel och talade om den kommande Messias, stjärnan, härskarpiran på ett så underbart sätt. Hade Bileam talat illa, vore risken till förförelse minimal. Det var just denna närhet till sanningen som var ödesdiger

för folket,

Det finns olika riktlinjer som till synes är parallella – till en tid. Bileam kunde inte förbanna, men han kunde förleda och förföra. Det fanns ett mammonsmotiv bakom hans agerande, men till en tid verkade det så äkta. Låt dig inte luras, av att man talar och profeterar om Jesus. Se på riktlinjerna! Vilket ursprung har de; vilken framtid stakar de ut? Låt dig inte bedragas, håll dig till de riktlinjer Guds folk har fått; det är en framkomlig väg.

Är det bara dig Gud talar till? sa Koras till Mose. Han hade med sig tvåhundra femtio män, högt aktade israeliter, människor med höga positioner. De var inte nöjda med den ställning de fått. Den avgrund Koras bar i sitt eget hjärta öppnade sig och uppsluka- de hela gruppen. De hyste förakt för auktoriteten, ämbetet och riktlinjerna.

FRIHET ÄR ATT TJÄNA JESUS!

Den moderna människan vill vara fri och självständig, följa sina egna drifter. Men detta är ett bedrägeri. Människan gör inte som hon vill; Skriften säger att hon är bunden av alla tender och tongångar i tiden. Vår frihet är att tjäna Jesus! Den enda frihet vi äger är att få överlämna oss åt Honom, den ende som förmår att besegra den auktoritet vi annars har över våra liv. Du gör klokt i att lyssna på signalerna från Herrens tjänare, så att du inte tar efter Koras genstridighet, Balams förvillelser eller slår in på Kains väg.

Var rädd om det som blivit dig anförtrött! Gemenskapsfrågan, skolfrågan, arbetsfrågan, ja, livsfrågan. Ska man bygga ett hus, börjar man inte helt oplanerat att gräva en grop för att sedan bygga, utan då går man efter ritningen. Vi har fått en mönsterbild i Guds Ord för sant församlingsliv. Måtte vi inhämta kunskap, så att vi inte bygger hur som helst, utan vet vad vi håller på med.

Genom den helige Ande, har jag fått en mönsterbild inristad i mitt sinne. Den arbetar jag efter, med rätt material. Inte med halm och strå, som är så lätt att få tag i, det finns i rännstena. Men Gud har rekommenderat annat material. Luttrade, ädla metaller, som man inte hittar var som helst, men måste gräva djupt och spränga gränser för att nå.

De ädla metallerna och dyrbara stenarna ligger inte i dagen. Måtte Herren få frälsa oss från halmkristendom, och få göra oss till kärnmänniskor av ädla metaller. Måtte vi, dessa sista flyende minuter som återstår före Jesu tillkommelse, inte förlora fästet, visionen och målet!

LÖFTET OM HANS TILLKOMMELSE

Av
**Antonio
Benitez**

INFÖR JESU
TILLKOMMELSE

Jesu Kristi återkomst är det underbaraste hoppet för församlingen och den enda lösningen för en värld i kaos.

Den heliga Skrift försäkrar gång på gång att vår Herre och Frälsare ska komma tillbaka och att han kommer mycket snart.

■ Löftet om hans återkomst

Vilket löfte gav Jesus sina lärjungar sista natten när han åt aftonmåltid med dem?

"I min Faders hus äro många bönningar; om så icke vore, skulle jag nu säga eder att jag går bort för att bereda eder rum. Och om jag än går bort för att bereda eder rum, så skall jag dock komma tillbaka och taga eder till mig; ty jag vill att där jag är, där skolen I ock vara. (Joh 14:2-3)

Hur blev löftet bekräftat när Herren blev upptagen till himmelen?

"Och medan de skådade mot himmelen, under det han for upp, då stodo hos dem två män i vita kläder. Och dessa sade: 'I galileiska män, varför stå I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen,

han skall komma igen på samma sätt, som I haven sett honom fara upp till himmelen." (Apg 1:10-11)

Vad kallade aposteln Paulus hoppet om Jesu tillkommelse?

"medan vi vänta på vårt saliga hoppets fullbordan och på den store Gudens och vår Frälsares, Kristi Jesu, härlighets uppenbarelse" (Tit 2:13)

■ Avsikten med hans tillkommelse

Hur kommer Herren?

Han kommer för att själv hämta sin församling till himmelen:

"Ty Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå; sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem borttryckta på

skyar upp i luften, Herren till mötes; och så skola vi alltid få vara hos Herren. Så trösten nu varandra med dessa ord." (1 Tess 4:16-18)

"Vi åter hava vårt medborgarskap i himmelen, och därifrån vänta vi ock Herren Jesus Kristus såsom Frälsare." (Fil 3:20)

Jesus Kristus kommer också för att regera över Davids tron:

"Se, du skall bliva havande och föda en son, och honom skall du giva namnet Jesus. Han skall bliva stor

och kallas den Högstes Son, och Herren Gud skall giva honom hans fader Davids tron." (Luk 1:31-32)

Lägg märke till – på samma sätt som det från hans första ankomst gick åtskilliga år till hans himmelsfärd, så kommer också hans andra ankomst att ha två huvudetapper.

Först – Jesus kommer för att hämta sin församling till himlen (uppräckelsen) och då blir den 70:e årsveckan hos profeten Daniel uppfylld. Efter detta kommer Herren för att regera på jorden.

Kommer Herren ner till jorden när han kommer för att hämta sin församling?

"Sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem borttryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes; och så skola vi alltid få vara hos Herren." (1 Tess 4:17)

Vad kommer världen att vara med om när församlingen är borttryckt?

Då kommer den stora vedermödan, som medför fruktansvärda händelser och dom för mänskligheten. Israel kommer att vara centrum för dessa händelser.

"Ty då skall det bliva 'en stor vedermöda, vars like icke har förekommit allt ifrån världens begynnelse intill nu', ej heller någonsin skall förekomma." (Matt 24:21)

"På den tiden skall Mikael träda upp, den store fursten, som står såsom försvarare för dina landsmän; och då kommer en tid av nöd, vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till, ända till den tiden. Men på den tiden skola av ditt folk alla de varda frälsta, som finnas skrivna i boken. (Dan 12:1)

Hur ska Herren bevara sin trogna församling från den stora vedermödan? Han säger:

"Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ständaktighet, skall ock jag taga vara på dig och frälsa dig ut

ur den prövningens stund, som skall komma över hela världen, för att sätta jordens inbyggare på prov." (Upp 3:10)

"Se, jag säger eder en hemlighet; Vi skola icke alla avsomna, men alla skola vi bliva förvandlade, och det i ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå till oförgänglighet, och då skola vi bliva förvandlade." (1 Kor 15:51–52)

Efter den stora vedermödan, hur manifesteras Herrens närvaro på jorden?

Solen skall förmörkas och månen upphöra att ge sitt sken och stjärnorna skall falla från himmelen.

"Och han skall den dagen stå med sina fötter på Oljeberget, gent emot Jerusalem, österut; och Oljeberget skall rämna mitt itu, mot öster och väster, till en mycket stor dal, i det att ena hälften av berget viker undan mot norr och andra hälften därav mot söder.

Och I skolen fly ned i dalen mellan mina berg, ty dalen mellan bergen skall räcka ända till Asel; I skolen fly, såsom I flydde för jordbävningen i Ussias, Juda konungs tid. Då skall Herren min Gud komma, ja, du själv och alla heliga med dig.

Och det skall ske på den dagen att ljuset skall bliva borta, ty himlaljuset skola förmörkas. Och det bliver en dag som är ensam i sitt slag, och som är känd av HERREN, en dag då det varken är dag eller natt, en dag då det bliver ljus, när aftonen kommer.

Och det skall ske på den tiden att rinnande vatten skola utgå från Jerusalem, ena hälften mot Östra havet och andra hälften mot Västra havet; både sommar och vinter skall det vara så." (Sak 14:4–8)

Han skall döma nationerna:

"Men när Människosonen kommer i sin härlighet och alla heliga änglar med honom, då skall han sätta sig på sin härlighets tron." (Matt 25:31)

Han skall upprätta fridsriket.

"Men i de konungarnas dagar skall himmelens Guds upprätta ett rike som aldrig i evighet skall förstöras, och vars makt icke skall bliva överlämnad åt något annat folk. Det skall krossa och göra en ände på alla dessa andra riken, men självt skall det bestå evinnerligen." (Dan 2:44)

■ Tiden för Jesu tillkommelse

Vet man tidpunkten när Jesus skall komma tillbaka?

"Men om den dagen och den stunden vet ingen något, icke ens

änglarna i himmelen, ingen utom Fadern allena." (Matt 24:36)

Hur kan vi veta när hans ankomst närmar sig? Det vet vi genom de tecken som uppfylls:

"När han sedan satt på Oljeberget, trädde hans lärjungar fram till honom, medan de voro allena, och sade: 'Säg oss, när detta skall ske, och vad som bliver tecknet till din tillkommelse och tidens ände?'

Då svarade Jesus och sade till dem: 'Sen till att ingen förvillar eder, ty många skola komma under mitt namn och säga: 'Jag är Messias', och skola förvillra många.

Och I skolen få höra krigslarm och rykten om krig; sen då till, att I icke förlören besinningen, ty sådant måste komma, men därmed är ännu icke änden inne. Ja, folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det skall bliva hungersnöd och jordbävningar på den ena orten efter den andra." (Matt 24:3–7)

"Ifrån fikonsträdet mån I här hämta en liknelse. När dess kvistar begynna att få save och löven spricka ut, då veten I att sommaren är nära. Likaså, när I sen allt detta, då kunnen I ock veta att han är nära och står för dörren." (Matt 24:32–33)

■ Formen för hans ankomst

Kommer Herrens andra ankomst att ske i kroppsligt måtto? Kommer han att ses i sin härlighet?

Han kommer i kroppslig gestalt (se Apg 1:11)

Allas ögon kommer att se honom:

"Det tillkommer icke eder att få veta tider eller stunder som Fadern i sin makt har fastställt." (Apg 1:7)

"Och då skall man få se 'Människosonen komma i en sky' med stor makt och härlighet." (Luk 21:27)

Vilka ska vi tro – de som säger att Herren skall komma, eller de som säger att han redan kommit, men på ett osynligt, andligt sätt?

Herren säger: Tro det icke...

"Därför, om man säger till eder: 'Se, han är i öknen', så gån icke ditut, eller 'Se, han är inne i huset', så tron det icke." (Matt 24:26)

■ Förberedda för hans ankomst

Vilken attityd bör vi ha när vi vet att hans ankomst är för handen?

"Men tagen eder till vara för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på eder oförtänt; ty såsom en snara skall den komma över hela jordens alla inbyggare.

Men vaken alltjämt och bedjen, att I mån kunna undfly allt detta som skall komma och kunna bestå inför Människosonen." (Luk 21:34–36)

Vi bör längta efter hans ankomst och bedja för den dagen.

"Han som betygar detta säger: 'Ja, jag kommer snart'. Amen. Kom, Herre Jesus! (Upp 22:20)

"Se, jag kommer snart och har med mig min lön, för att vedergälla var och en efter som hans gärningar äro." (Upp 22:12)

L y s s n a p å

Radio Maranata

STOCKHOLM
City 88,0 MHz
Söndag – Torsdag: 08.00 – 08.30
Måndag: 18.00 – 19.00
Onsdag: 19.00 – 20.00

Järva 91,1 MHz
Måndag – Torsdag: 08.00 – 08.30
Fredag: 19.00 – 21.00
Söndag: 09.00 – 10.00

ÖREBRO
95,3 MHz
Tisdag: 20.15 – 21.15
Torsdag o. Lördag : 20.00 – 21.00

LYDNAD GENOM...

fortsättning från sidan 9

inte når frälsning, därför att man inte får möjlighet tillgodogöra sig det Gud har gjort. Då man får kunskap om sig själv; om synd, dom och rättfärdighet.

Vi har ett exempel i en nation där det inträffat en stor förändring. Människorna hade fått felaktig kunskap, som egentligen ursprungligen var baserad på gudsordet. Den marxistiska ideologin har fragment hämtade från den sanna kunskapen om Gud och människan. Men man har utelämnat Gud, och gjort människan till gud. Man har satt människan till att vara den högste, den som bestämmer. Gång på gång har det lett fram till tyranni, diktatur och förstörelse. Man har förstört människan och den övriga skapelsen, just därför att man sagt att det finns ingen Gud; människan är sin egen gud. Den freudianska ideologin talar om hur allt ska ske utifrån människan; man vill förverkliga sig själv.

Förändringarna som sker är verkliga på gott och ont. Frågan är, när man ser vad som nu sker, om det inte är de onda krafterna som kommer att dra de största fördelarna av den om-

välkning som skett i hela världen under de senaste åren. Men det har i alla fall skakat om, så att många har kommit till insikt. De har börjat läsa, och fått se att det finns en kunskap som talar om rättfärdiggörelse; en kunskap som talar om synd och dom. En kunskap som talar om att vi är evighetsvarer. En kunskap som inte kommer från människor, utan från Gud genom tjänare som han använder.

Innan man omvänt sig, tror man att dessa gudsmän är totalt förryckta, förvillade; ute i onda avsikter. Man gör allt för att stoppa dessa fanatiker som aldrig kunde sluta med detta påträngande tal om synd och behov av rättfärdiggörelse. Men helt plötsligt sker omvälvningar, och det ges en möjlighet för människor att komma till insikt och få tag i den sanna kunskapen.

Hela tiden finns i bakgrunden en verksam kraft för att förstöra det äkta, det sanna och ursprungliga; som vill lägga beslag på den sanna kunskapen och förändra den till något som inte är ursprungligt. Det ser vi till exempel i det som kallas New Age – den nya tidsåldern. En ny kunskap. Man använder samma termer som förr, men placerar människan i centrum. Man använder kristna uttryck; samma ord

och begrepp som inom kyrkorna. New Age är en synkretistisk religion. Stora skaror blir förvillade, för det är inte Kristi Ord som predikas. Och om det inte är Hans ord, måste det ju vara något annat – anti-Kristi-ord.

Stora skaror blir förvillade, just genom att man blandat ihop religionerna. Man talar om en ande som skall utgjutas över hela mänskligheten. Det är precis det vi ser ske idag över hela vår värld. Man blir förtrollad av öppenheten. Hela världen står förundrad. Marken förbereds.

Samtidigt förbereds Guds lilla skara, genom att ta del av den sanna kunskapen i församlingen, i gemenskap med syskonen. I församlingen sker förberedelsen – inte för att möta antikrist och dras med i de skaror som tillbeder honom, utan för att möta Frälsaren och Förlossaren.

Vi utgör en liten grupp av den stora skara som skall lyftas i skyn och mötas inför tronen i härlighet. Vi har inte namnet om oss att vara stora och mäktiga på jorden, men vi har fått oss ett namn givet som är större och härligare än något annat namn, och det är namnet Jesus Kristus. I det namnet finns all fullhet och all kunskap! Amen. ■

PRENUMERERA PÅ

MÅNADENS KASSETT

Oktober
1992

från

BÄLLSTA MISSIONSCENTER

Månadens kassett

- BIBELSTUDIER
- VÄCKELSMÖTEN
- BRÄNNAKTUELL
FÖRKUNNELSE
- GENUINA
VÄCKELSESÅNGER

30:- kr/mån.

Beställ nu! Ring eller skriv:

Bällsta MissionsCenter
Box 20134 161 02 Bromma
Tel 08/627 55 55

LEDAREN

fortsättning från sid 5

sparlåga, emedan nöjena tar tid och krafter i anspråk.

Det går aldrig att bevaras brinnande i anden, om man skall dela sitt intresse mellan världen och Guds rike. Antingen är man världens vän och Guds fiende, eller Guds vän och världens fiende. Det är icke uteslutande fråga om vad vi äger här, utan vad vi har begär till. "Älsken icke världen och de ting som äro i världen."

Vad beror det på, att hemlandsångerna tonar så slött och så dött? Det måste bero på att himlen verkar vara långt borta. Vad beror det på, att lovsången till Jesus i de kristna leden är så försagd? Det måste bero på, att Jesus förefaller vara så långt borta. Vi vet, att den helige Ande icke vill vara passiv åskådare i våra sammankomster. Den helige Ande vill ta aktiv del och fylla den enskilde; dela ut av sina gåvor och bruka dem i församlingen. Gud vare lov!

Den andliga människan accepterar inget oäkta, förljuget, konstlat, krystat, märkvärdigt och uppstyltat, ty en sådan är kvalitetsmedveten, och andlighet är ett sant mänskligt liv i innerlig gemenskap med Gud. Andligheten befriar från fåfänga och narraktighet. De sannaste och ärligaste människor som finns på vår jord, lever ut detta Kristusliv, och de kan därför vara sig själva på ett sant sätt.

Frälsningen måste tränga sig igenom och fullständigt skapa om vårt inre liv och vår yttre existens. Människo- och självförgudningen är avgudadyrkan, intellektualismen är mördande förnuftstro, materialismen är förödmjukande mammonstillbedjan, och nöjesmentaliteten hör hemma i världens primitiva njutningskultur.

Från all denna världens fördummande och förslöande lättja måste församlingen frälsas, och överge alla de världsliga metoder och medel hon införlivat med sig i sina försök att kultivera fram religiösa individer ur den under fördömdelse vilande gamla skapelsen. Församlingen måste överge hednisk vidskepelse och religiös rationalism.

Formalism, sakramentalism, klerikalism, uppfostrings- och kyrkoreligion måste rensas bort, ty allt detta hör världen och icke Guds rike till.

Församlingen skall hålla sig till honom och börja leva hans segrande liv i konungslig härlighet. Gud knyter sina löften och välsignelser till dem som inte bara hör - men också handlar. Därför: Gå ut till honom! Han är utanför lägret. Ta smäddedräkten på dig och bli en korsbärare i hans efterföljd!

BESTÄLL KASSETTER FRÅN SOMMAR KONFERENSEN I LATORP 1992!

Tema : INFÖR JESU TILLKOMMELSE 30: - /KASSETT

Lörd. 18.7 kl. 19.00 Inledningsmöte. Inför Jesu tillkommelse. Arne Imsen.

Sönd. 19.7 kl. 11.00 Herrens reningsmedel för sitt folk. Arne Imsen.

kl. 15.00 Missionsmöte. Arne Imsen.

kl. 19.00 Väckelsemöte. Mikael Eliasson leder.

Månd. 20.7 kl. 11.00 Guds syfte med församlingen. Gunno Andersson.

kl. 15.00 Påskynda Jesu tillkommelse. Arne Imsen.

kl. 19.00 Väckelsemöte. Folke Jacobsson.

Tisd. 21.7 kl. 11.00 Avskild för Gud. Arne Imsen.

kl. 15.00 Segerrapporter från öst och väst. U. Näsholm, V. Eriksen, F. Jacobsson.

kl. 19.00 Väckelsemöte. Folke Jacobsson.

Onsd. 22.7 kl. 11.00 Jesus står utanför och klappar. Arne Imsen.

kl. 19.00 Väckelsemöte. Gunno Andersson.

Torsd. 23.7 kl. 11.00 Kämpa för den tron... Jan Egil Hafsaahl.

kl. 15.00 Missionsmöte. Berno Widén.

kl. 19.00 Väckelsemöte. Märta Strömmare.

Fred. 24.7 kl. 11.00 Uppståndelsevittnen. Arne Imsen.

kl. 15.00 Pilgrimsskolan nu! A Imsen och J E Hafsaahl.

kl. 19.00 Väckelsemöte. Arne Imsen.

Lörd. 25.7 kl. 11.00 Gudstjänstlivet. Arne Imsen.

kl. 15.00 Missionsmöte. Larz och Alemnesh Gustavsson.

kl. 19.00 Väckelsemöte. Jan Egil Hafsaahl.

Sönd. 26.7 kl. 11.00 Guds kraft genom svaghet. Arne Imsen.

kl. 15.00 Missionsmöte. Arne Imsen, Berno och Karin Widén.

kl. 19.00 Finalmöte. Arne Imsen.

Så här beställer Du:

Stryk under det eller de möten Du vill beställa och sänd in denna annons. Vill Du inte klippa i tidningen kan Du antingen göra en fotostatokopia av annonsen eller skriva av de aktuella mötena, men glöm ej att skriva mötets datum och klockslag på Din beställning. Skicka den till:

Bällsta MissionsCenter Box 20134 161 02 Bromma

Maranata -kom, Herre Jesus!

*Maranata, vilken härlig hälsning
Segerns sötma, korsets frälsarkraft.
Herren kommer att bereda frälsning
för dem i Honom all sin seger haft.
Maranata – ropet uti natten
Jesus kommer, skyar brista skall.
Brudeskaran genom eld och vatten
tågar hem till jubelsångers svall.*

*Maranata, ropet från mitt hjärta
Dyre brudgum, kom, jag hälsar dig.
Du som löste mig från syndens smärta,
Vad allt jag sökte, fann jag uti Dig
Maranata – hälsningen som burit
vid sorgens plåga som i själen tär
Att föra hem, Gud själv i trohet svurit
Lammets brud till staden ovan där.*

*Kungars Kung, min brudgum så är vorden
Smädenamnet salig jag nu tar.
Ty nu finns ej mera här på jorden
utav allt mig förut lockat har
Något som min själ kan tillfredsställa
Världens vatten släcker ej min törst
Ty den smakat himlens klara källa
söker blott Guds rike sist och först.*

*Maranata – ropet må det ljuda
över jorden ifrån väst till öst
Må till sargad själ det frihet bjuda
och de väntande ge hopp och tröst.
Maranata, folket som bebådar.
Herren kommer! Morgongryning klar!
Uti Anden skaran redan skådar
Segerfursten. Han som är och var.
Märta Berg Strömmare*

Jag önskar ☐ Få Midnattsropet GRATIS tillsänt

☐ Stödprenumerera med kr
(Inbetalas på postgiro 48 64 65 – 8)

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Adress: _____

Tel: _____

☐ Ändra min adress

Ny adress (vid adressändring):

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Adress: _____

Tel: _____

Sänd kupongen till MIDNATTSROPET, Box 20134, 161 02 BROMMA